

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.”

DJELA APOSTOLSKA 11:26

Antiohija

nov/dec 2023.

broj 186

**BOG JE ISTI,
NE MIJENJA SE NIKADA!**

„Хронолошка Библија је корисно средство за људе који желе да разумеју временски ток и преплитање различитих делова библијских прича.“

Драшко Беновић

НАРУЏБЕ

ПОШТАНСКИ ПРЕГРАДАК
Поруке, ПП 37, 11060 Београд

ТЕЛЕФОН
+381 63 396 331

ЕМАИЛ
ikonos.office@gmail.com

ПОDCAST ЖЕНЕ НАДЕ

Podcast „Žene nade“ možete da slušate
na našem YouTube kanalu „Žene nade“
ili na našem sajtu ikonos.org.rs
Kontakt telefon +381 62396331
Zapratite nas na Fejsbuku i Instagramu

A hand is holding a black smartphone. The screen of the phone is white and displays text in a black, sans-serif font. The text is centered and reads: 'Zahvaljujemo se svima koji su svojim priložima finansijski pomogli štampanje i distribuciju ovog broja Antiohije.' Below this, it says 'To su: vjernici iz Banjaluke, Sente i Srpca.'

Zahvaljujemo se svima
koji su svojim priložima
finansijski pomogli
štampanje i distribuciju
ovog broja Antiohije.

To su:
vjernici iz Banjaluke,
Sente i Srpca.

**Što smo videli i čuli, to objavljujemo i vama,
da i vi imate zajedništvo sa nama. A naše zajedništvo je
sa Ocem i sa Sinom njegovim, Isusom Hristom.**

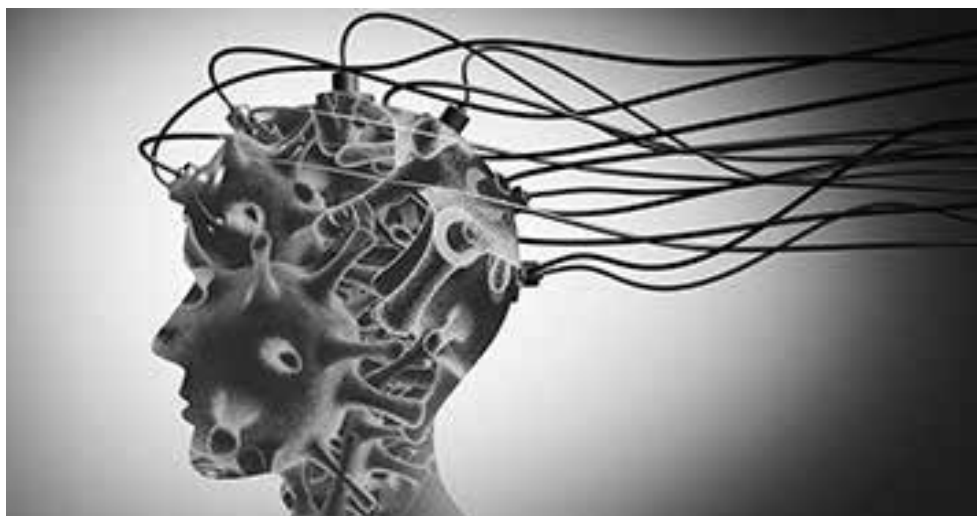
Prva Jovanova poslanica 1,23 (NSP)

Izdavač : Antiohija | **Adresa :** Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž :** 1000 | **Štampa :** Minerva, Subotica

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | **Hrvatska :** Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

BITKA ZA NAŠ UM!

Kad god mi neko kaže onu poznatu izreku: „Dajem paru da saznam šta misliš“, ja u šali odgovaram: „A šta kažeš na milion!“ Da, kažem to u šali, ali „u svakoj šali ima pomalo istine“, zar ne? Zapravo, ovde ima mnogo istine; ja čvrsto verujem da naše misli vrede više od jedne pare!

Zaista je neobično kako nešto tako apstraktno, kao što je misao, može da bude i konkretno, stvarno. Naime, u mislima računamo, planiramo, sećamo se i činimo još mnogo toga. U nano sekundi možemo s jedne teme da pređemo na drugu. Smišljamo šta ćemo za ručak danas, i već sledećeg trenu nas preplave

nežna sećanja na nešto lepo od pre mnogo godina! Da, misli su neizrecivo složene, slobodne, upravljaju osećanjima i ponašanjem!

Da li ste nekada razmišljale o snazi koje vaše misli imaju nad osećanjima? Jer, ono što verujemo o datim okolnostima direktno utiče na ono što osećamo o njima. Nevolja je u tome što prečesto slušamo laži, pa zaglavimo u tome, da verujemo u njih i gušimo se u njima. Zbog toga su nam misli očajne, osećanja još očajnija, i pre nego što toga postanemo svesne, odvojene smo i od ljudi i od Gospoda.

Naše misli su vodilje svih naših reakcija i akcija. Na ljude i okolnosti odgovaramo na osnovu onoga što mislimo da je istina. Da, ono što verujemo o ljubavi, etici, odnosima i životu uopšte, duboko je ukorenjeno u našem umu. Ono što mislimo određuje kako se postavljamo prema ljudima koje srećemo i prema okolnostima koje nas okružuju.

Tu je još jedna osobina naših misli: niko ne može da ih čuje ili pročita. Rekla bih da je većina nas, ako ne i svi, neopisivo zahvalna zbog toga. No, ova činjenica ima i svoju drugu stranu: postajemo usamljene zarobljenice sopstvenih misli. Često potonemo u laži i optužbe koje ne stoje kada je reč o nama i našem životu. Pošto su te misli „tako stvarne“ i jake, one nas muče. Kad god se jedne otresemo, eto druge koje nam zaposeda um i krade slobodu. Tada se osećamo poraženim i bespomoćnim.

Naše su misli složene i neizrecivo važne. Najzad, sve kreće od njih, od onoga što mislimo. Zato je ovo tajno mesto u potrebi za posebnom brigom i pažnjom. Naš Stvoritelj zna koliko je važno baš to da se brinemo za svoj

um – pa nam daje predivne preporuke: „Zato vas zaklinjem, braćo, milosrđem Božijim, da prinesete sebe Bogu kao živu žrtvu, posvećenu i bogougodnu, da to bude vaša duhovna služba Bogu. Ne prilagođavajte se ovoj svetlu, nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma, da biste mogli da prosudite šta je Božija volja, šta je dobro, ugodno i savršeno“ (Rimljanima 12,1-2).

U toj obnovi, u tom preobražaju počinje bitka za naš um. Potrebno je da razumemo ko smo, kakve smo i šta nas oblikuje. Da li su nam misli stabilne? Odražavaju li istinu? Izgrađuju li se? Jer, ako ono što razmišljamo nije istinito, onda ni ono što osećamo nije odraz stvarnosti. Ako nam laži zamračuju pogled na svet, na Gospoda i na nas same, imamo nadu: svaka tama laži nestaje pred svetlom istine. Kada jednom uočimo, prepoznamo obrasce i kada krenu promene, krećemo se ka novoj stvarnosti. Tada nas Božja reč ispunjava predivnim istinama. „Mojoj nozi tvoja reč je lampa i svetlo za moju stazu“ (Psalam 119,105).

Još nešto: bitka za naš um je doživotna. Našim mislima je s

naše strane uvek potrebna pažnja. Ja lično rado proveravam sebe u svetlu stiha Filipljanima 4,8: „...mislite o svemu što je istinito, što je čestito, što je pravedno, što je čisto, što je ljubazno, što je na dobrom glasu, što je časno, što je hvale vredno.“

Na vrata našeg uma svakodnevno kuca hiljade raznih misli. Ohrabrujem vas da prođete sve navedene provere kvaliteta pre nego što im otvorite! Dakle: da li je nešto istina, da li je tačno? Da li je časno i plemenito? Da li je čisto i ljubazno? Ako nešto prođe ove filtere, onda zavređuje našu pažnju. Ako ne prođe, onda to ne puštajte u sebe!

Zaista, svoj um možemo da ispunimo prelepim stvarima: dobrim knjigama, učenjem raz-

nih veština, smislenim razgovorima sa dragim prijateljima, vrednim poduhvatima... Nikada niko nije vredniji, i ništa nije vrednije od Hrista, od Njegove reči koja bogato prebiva u nama, u našim mislima i srcima.

U Hristovoj ljubavi!

Suzi Pek

Direktorka službe „Žene nade“

Posetite našu stranicu *Žene nade* na FBu.
Zapratite nas, lajkujte i šerujte.

POBEDNIČKI ŽIVOT

UHristu mi smo uvek pobednici, bez obzira na iza-zove i bitke.

„Ali, hvala Bogu koji nas uvek čini pobednicima (uvek vodi u trijumfalnu pobedu) u Hristu, i na svakom mestu preko nas širi miris saznanja o sebi” (2. Korinć. 2:14).

Bog nas uvek vodi, ne u minimalnu pobedu, već u trijumfalnu pobedu u Hristu. „Uvek” znači uvek. Bez obzira na tvoju borbu, veruj da te Bog sada vodi u trijumfalnu pobedu. Isus je to obezbedio za tebe na krstu.

„Ko (ili šta) će nas rastaviti od ljubavi Božije? Zar nevolja, ili pritešnjenost, ili progon, ili glad, ili golotinja, ili opasnost, ili mač? Ali u svemu tome mi nadmoćno pobeđujemo kroz Onoga koji nas je zavoleo” (Rimljanima 8:35-37).

Drugi prevod kaže „mi smo više nego pobednici kroz Onoga koji nas voli.”

E sad, mi razumemo i znamo šta to znači „biti pobednik”, i šta to znači „nadmoćno pobediti”, ali šta je to „više nego pobednik?”

Pokušaću da to objasnim jednom ilustracijom. Zamislimo boksera teške kategorije, on ulazi u ring da se bori za titulu šampiona sveta. Meč traje dvanaest rundi. Borba je teška. Puno znoja, ožiljaka, krvi, masnica... Jedno oko ne može da otvori. Boli ga celo telo od udaraca. No nekako na kraju sudija ga proglašava pobednikom. Jedva stoji na nogama. Na licu puno krvi, posekotina i masnica. Dobija nagradu - ček od milion dolara.

Dolazi kući, žena mu radosno otvara vrata. Vadi iz torbe koverat i daje ženi ček. On je pobednik, on je ostvario pobjedu, ali ona je više nego pobednik.

Ona se nije borila, a dobila je blagodat njegove pobjede.

Isus je za nas ostvario pobjedu na krstu, a mi smo više nego pobednici, mi smo dobili blagodeti njegove pobjede i u njima uživamo. Isus je ženik, a crkva je njegova nevesta.

Mi smo više nego pobednici u Hristu. Koji god da su izazovi i borbe, mi uvek i u svemu nadmoćno pobjeđujemo, jer On je za nas već ostvario pobjedu.

„Sagradiću svoju crkvu i vrata paklena neće je nadvladati”, kaže Isus u Matejevom evanđelju 16:18.

Isus gradi svoju crkvu i „vrata paklena”, najveća sila neprija-

teljska, neće je i ne može nikad da je savlada.

Crkvu sačinjavaju svi vernici koji pripadaju Božijoj porodici. Ako si ti Božije dete, ni najveća sotonska sila ne može da te porazi. Zato što je „veći, jači i silniji onaj koji je u nama (Isus), nego onaj (sotona) koji je u svetu” (1. Jovanova 4:4).

„Jer naša borba nije protiv ljudi od krvi i mesa, već protiv poglavarstava, protiv vlasti, protiv vladara ovog mračnog sveta i protiv zlih duhovnih sila... Povrh svega, uzmite štitič re kojim ćete moći da ugasi sve plamene strele Zloga. Uzmite i kacigu spasenja, i mač Duha, koji je Božija Reč” (Efescima 6:12,16-17).

„Dečice, vi ste od Boga i pobedili ste ih, jer je veći Onaj koji je u vama od onoga koji je u svetu” (1. Jovanova 4:4).

„Pobedili ste ih”, to je prošlo vreme. Mi smo već pobedili kroz Hrista. Nema neizvesnosti,

mi smo već pobednici. Ne pokušavamo da pobedimo, mi smo već pobedili.

U nama je Gospod Isus, a On je mnogo silniji od svih naših protivnika.

„Hristos u vama, nada u slavu” (Kološanima 1:27).

Hristos u nama je garancija naše pobede, uspeha, zdravlja, napretka, blagoslova... To je garancija da ćemo uvek biti pobednici, i uvek uspešni. Sa Hristom mi smo nepobedivi. On nas stalno i konstantno vodi iz pobede u pobedu, i iz slave u slavu.

„Hvala Bogu koji nam daje pobedu (nad grehom, bolestima, svezama, porocima, propadljivošću...) kroz našeg Gospoda Isusa Hrista. Zato, draga moja braćo i sestre, budite čvrsti, nepokolebljivi, uvek obilujte Gospodnjim delima, znajući da vaš trud nije uzaludan u Gospodu” (1. Korinćanima 15:57-58).

Aleksandar Vitakić, Kraljevo

**Pošalji svetlost i istinu tvoju da me vode,
da me dovedu na svetu goru tvoju,
i do mesta gde ti prebivaš.**

PSALAM 43,3 NSP

NAJLJEPŠA ŽENA

Jednom je jedna grupa muškaraca raspravljala na temu kako izgleda najljepša žena na svijetu. Jedan je volio oči koje su crne, kao ugalj, s vatrenim pogledom. Drugi je volio sivoplave oči, beskrajno duboke, kao nebo. Trećem su najdraže bile one sa smeđima očima, tople i nasmijane...

A za kosu, jedan je govorio da su ljepše žene s kraćom kosom, a drugi je tvrdio s dužom. Jedni su se oduševljavali visokim ženama veličanstvenog držanja, a drugi radije manjim, nježnijim i elegantnijim figurama. Svaki od njih je mislio da su njegovo mišljenje i opis najtačniji i nije

prestajao uvjeravati druge u ispravnost svog suda.

Vidjevši da tako nikada neće stići do zajedničkog stava i saglasnosti, napokon se dogovoriše da odu do jednog mudrog čovjeka i čuju njegovo mišljenje: „Počeli smo raspravljati, i nismo se nikako uspjeli razumjeti. Kaži nam ti, mudri čovječe, koja žena je najljepša na svijetu?”

Dugo je starac gledao u bijele vrhove dalekih planina, povremeno se neprimjetno osmjehujući, i naposljetku je odgovorio rekavši ove tri riječi: “Ona koju voliš!”

Nepoznati autor

PREPOZNAJ SVOJE OKIDAČE

„Ne žesti se, to samo zlo donosi.“
Psalmi 37:8 (NSP)

O ružje može da sačuva ili da uništi; sve zavisi ko ga koristi. Bes funkcioniše na isti način; zato je mudro da znaš šta su, u tvom slučaju, njegovi okidači ili pokretači. Neki od najčešćih okidača se pojavljuju u sledećim situacijama:

Kada su prekršena tvoja prava. Da li je uvek pogrešno razbesneti se? Nije, nekad je problem koji te najviše uznemirava, istovremeno i onaj problem koji te je Bog pozvao da ga pomogneš rešiti. Ovaj svet je bolje mesto zbog muškaraca i žena koji su svoje živote posvetili borbi protiv bolesti, siromaštva, korupcije i nepravde. To je ono što je Isus učinio kada je hram očistio od trgovaca.

Biblija kaže: „U svom gnevu ne činite greh; neka sunce ne zađe, a vi da ste još gnevni. Ne dajte uporište đavolu.“ (Efescima 4:26-27, SSP)

Kada si frustriran zato što stvari ne idu onako kako želiš. Skorašnji novinski članak govori

ri o čoveku koji je otišao u lov sa svojim planinskim biciklom. Kada se pokvario bicikl, on se razbesneo i potpuno ga uništio pucajući u njega. To nema smisla! Kao što je jedan pisac primetio: „Bes je vetar koji gasi lampu uma.“

Kada si pod konstantnim stresom. Pavle piše: „Ne precenjajte sebe, nego mislite o sebi razborito“ (Rimljanima 12:3, NSP). Zbijajući previše aktivnosti u premalo vremena, ti sam sebi praviš stresnu situaciju. Kao žica na violini koja se sve više i više zateže i ti na kraju pucaš. Onda se osećaš krivim i misliš da nisi dovoljno duhovan. U životu će se uvek pojaviti neki problemi, zato očekuj izazove i izdvoj vreme za neočekivane stvari. Suština je: „Ne žesti se, to samo zlo donosi.“

Bob Gass

Gore navedeno izučavanje Božije Reči je intelektualna svojina Udruženja UCB Hrišćanska Misija.

VREDNOST SLAVLJENJA

Slavljenje je najveći posao od svih poslova koje Božija deca imaju. To je najuzvišeniji izraz štovanja koji sveti mogu da izraze. Najuzvišenije ispoljavanje duhovnog života se vidi u ljudima koji slave Boga.

Iako se Božiji presto nalazi u srcu univerzuma, on je ipak utvrđen na slavljenju Božije dece. Božije ime se uzvisuje kroz slavljenje. Nema ničeg drugog što bi jedan hrišćanin mogao da prinese što bi prevazišlo slavljenje.

Žrtva je veoma važna za Boga, pa ipak: „Žrtva je bezbožnička

gad, a kamo li kad je prinese u grehu“ (Priče 21:27). Međutim, nigde ne nalazimo da je slavljenje gad. U Bibliji se spominju žrtve koje su gad, ali slavljenje nigde.

Molitva isto tako ima veoma značajno mesto u Bibliji, ali nam je rečeno da onaj: „Ko odvraća uho svoje da ne čuje zakon, i molitva je njegova mrska“ (Priče 28:9). Međutim, nigde ne čitamo da je bilo kakvo slavljenje Bogu mrsko. Zar to nije divno?

David u jednom svom Psalmu kaže: „Večerom i jutrom i u

podne tugujem i uzdišem, i čuće glas moj“ (Psalam 55:17); i „Sedam puta na dan hvalim (slavim) te za sudove tvoje“ (Psalam 119:164). On se molio tri puta dnevno, a slavio boga sedam puta na dan. Pokrenut Svetim Duhom on priznaje od kolike je važnosti slavljenje.

Slavljenje je dodato svešteničkoj službi

Jedno znamo, a to je da se u vezi sa štovanjem u knjizi Izlaska u pojedinostima iznosi ono što se odnosi na Šator od sastanka, žrtve i sveštenstvo. Ta ustaljenost koja je Mojsiju pokazana na planini nije bila otvorena ni za kakve dodatke ili zamene.

Oni koji poznju Boga, znaju da se Mojsije nije usudio da doda bilo kakvu svoju zamisao u izgradnji Božijeg šatora u pustinji. Pošto je ceo projekat bio božanske prirode, nikome nije bilo dozvoljeno da izvrši neovlašćene promene u nacrtu. Sve je bilo napravljeno tačno onako kako je Bog zapovedio.

Pa ipak, mnogo godina kasnije, izgleda da su David i Solomon napravili promene u sveštenstvu kada su dodali nešto obredima koje su sveštenici vršili. Oni su postavili veliki broj ljudi koji su služili u slav-

ljenju Boga. Ovu promenu Bog nije odbacio nego je prihvatio.

Ovo vas možda ne iznenađuje; ali ako poznajete Sveto pismo, onda svakako znate da niko ne sme imati nemaran odnos prema Bogu. U Starom zavetu oni koji su prineli tuđu vatru bili su spaljeni. Čak je i u Davidovo vreme Uza poginuo zato što se prihvatio kovčega zaveta koji je počeo da pada sa volovskih kola, koja je Izrailj upotrebio da bi ga preneo na drugo mesto. To nije bilo u saglasnosti sa Božijim naredbama.

David je trebalo da zna da nije smeo da uzima slobodu da uvođi svoje zamisli u službu Božiju. No ipak, vidimo da je on postavio ljude koji će slaviti Boga u šatoru od sastanka. Nikakva vatra nije izišla od Boga da ih spali, jer se to nije smatralo za prinošenje tuđe vatre; niti je pak bilo ko bio udaren kao Uza. Ova činjenica ukazuje na to da Bog prihvata slavljenje. Kada je slavljenje uvedeno u Božiju službu, ono nije bilo odbačeno. Zato ne zaboravimo da i pored toga što bi molitva mogla da bude mrska, a žrtva gad, da nema mrskog slavljenja. Božiji presto je utvrđen na našem slavljenju.

Vočman Ni

KO ME JE POLJUBIO?

Jednoga dana stajala sam pred ulazom dvorišta velikog istražnog zatvora i policijske stanice. U dvorištu je bilo dosta ljudi, neki su tu bili poslom, a neki u poseti svojim zatvorenim rođacima, a neki su tu radili. Sve je delovalo mirno.

Odjednom, začula se vika i lom. Otvorila su se jedna metalna vrata iz kojih su brzo izlazili ljudi, kao da beže od nečega. Onda sam videla prizor od kojeg mi je zastao dah.

Pojavila se žena, koju su držala četiri policajca, ona se otimala i vikala, njena odeća je bila iscepana i krvava, njeno lice puno modrica i mrlja od sasušene

krvi. Policajci su je vodili kroz dvorište do automobila, ali žena se toliko žestoko otimala, da je rušila sve oko sebe.

Šta sam mogla da uradim? Ovo je bio trenutak koji je trebalo da iskoristim. Da li mogu da ponudim molitvu toj ženi? Ne, nije bilo vreme za to. Da li mogu da pevam? To bi bilo smešno. Da li mogu da joj dam novac? Njoj novac ne bi pomogao.

U mom razmišljanju i želji da pomognem ovoj ženi, jedna misao mi je ispunila i zapalila srce. Prišla sam toj ženi s leđa koju su čvrsto držali i brzo sam je poljubila u obraz i onda se udaljila.

Žena se odjednom umirila, a policajci su mogli da odahnu. Ona je pogledala u nebo i rekla: „O, moj Bože!“ Okrenula se i opet rekla: „O, moj Bože, ko me je poljubio? Od kada je moja majka umrla niko me nije poljubio.“ Zatim je ušla u kola, koja su je vozila u centralni zatvor na odsluženje kazne.

Kasnije sam otišla u zatvor da posetim ovu ženu. Čuvar mi je rekao o njoj da se ponaša kao luda, da šeta po svojoj ćeliji i da svakoga pita: „Da li znaš ko me je poljubio?“

Kada sam je ugledala ponovo sam ostala bez daha, njeno lice je bilo čisto, imala je velike i lepe oči. Prišla mi je i pitala me: „Da li ti znaš ko me je to poljubio?“ Zatim je nastavila: „Imala sam sedam godina, kada je moja majka – udovica, umrla. Umr-la je u siromaštvu, u starom i

mračnom podrumu. Kada je umirala pozvala me k sebi, stavila svoje ruke na moje malo lice i rekla: „Jadno moje dete, moja mala bespomoćna devojčice. O, Bože, smiluj se nad mojom malom devojčicom, i kad ja odem, ti je zaštiti i brini se za nju.“

Od tog dana do sada, niko me nije poljubio.“ Žena se ponovo zagledala u mene i pitala me: „Da li ti znaš ko me je to poljubio?“ Rekla sam: „Ja sam ta koja te je poljubila.“

Onda sam mogla da joj kažem o Njemu, čije srce je mnogo nežnije od moga, o Njemu koji je umro na krstu radi naših greha, o Njemu koji je bio ranjen radi naših prestupa, o Njemu koji nam daje poljubac oprostena kada se izgubljeni vraćamo k Njemu.

Evangeline Booth

**Gospod je moja snaga i moj štit,
u njega se pouzdaje moje srce.
On mi je pomogao, pa mi kliče srce,
svojom pesmom davaću mu hvale.**

Psalam 28,7 NSP

7 POTREBA SVAKOG MUŽA

Poštovanje

Ovo je broj jedan! Usudio bih se naglasiti da je ono potrebno u svakom trenutku. Po mom iskustvu, ako muževi kažu da nije, onda koriste drugačiju riječ! Efežanima 5,33 kaže: „Dakle, neka svaki od vas ljubi svoju ženu kao samog sebe, a žena neka poštuje svog muža.“ Bog je znao o čemu govori. Muževi žele znati da ih njihove žene poštuju više nego bilo koju drugu osobu. Svaki muškarac osjeća snagu ovog unutrašnjeg pritiska. Imamo potrebu biti uspješni barem u jednom području našeg života. Ukoliko ne možemo osjetiti poštovanje u našem domu, naći ćemo ga negdje drugdje.

Dame, želite da vas vaši muževi vole bezuslovno? Jeste li spremne poštovati ga bezuslovno? Vjerojatno niste uvijek jako „dražesne“. (To mogu reći u ovom tekstu, jer se ne bih usudio reći vam to lično, ali vi znate da je to istina.) Vaš muž vjerojatno nije uvijek dostojan poštovanja. Želite li biti manje voljene kada ne dajete „najbolje“ od sebe? Isto tako, ni on ne želi biti manje poštovan.

Divljenje

Muškarci žele biti poželjni svojim suprugama. Ne samo na tjelesan, već i na druge načine. Jesmo li dovoljno snažni – dovoljno muževni za vas? Hoćemo li ispuniti sva vaša očekivanja

za jednog muškarca? Ako naša žena uvijek komentariše nekog privlačnijeg muškarca u filmovima ili uspješnijeg muškarca u svijetu, sigurno se nećemo osjećati poželjno. Kao na primjer, ako se porodica bori sa finansijama, a žena se na to žali sve vrijeme, muž čuje to na sljedeći način: „Nisam dovoljno dobar.”

Najveće uvjerenje da imamo „ono što je potrebno” dolazi od naših supruga. Muževi koji ovo ne osjećaju obično će se prestati truditi.

Dame, ako je uspjeh vašeg muža srazmjeran vašem obožavanju i pokazivanju tog obožavanja koliko će on biti uspješan muž?

Smirenost

Obično upadnem u nevolju što se ovoga tiče, no muškarci žele da njihov dom bude mjesto u kojem će se pripremiti za svijet. Žele da im se omogući mjesto gdje će se opustiti. Muževi, ovo nije izgovor za lijenost! (Usput, lijenost je grijeh.) Znam da ovo može biti bolna izjava, no muževi žele da njihove žene budu njihove žene, a ne njihove majke! Takođe, jako je važno razumjeti da se prigovaranjem nikada ne postiže ono čemu se žena nada. Možda će se učiniti ono

što ste željele, ali neće biti učinjeno sa srcem, odnosno stavom kao što ste očekivale. (Ako odgajate dječake, zapamtite ovo !)

Dame, je li vaš dom mjesto mira i smirenosti? Neko je rekao da je žena/majka termostat kuće? Ako je to istina, koliko nam je s vama udobno živjeti?

Predanost

Da, muževi žele i ovo! Žele znati da su vam na prvom mjestu. Muževi ne žele vidjeti svoje žene da gledaju druge muškarce ili ih čuti kako komentiraju koliko je divan neki drugi muškarac. Žele znati da ste vjerne samo njima.

Dame, zna li vaš muž da vam je on broj jedan, da nijedan muškarac nikada ne može zauzeti njegovo mjesto?

Prihvatanje/ sudjelovanje

Muževi ne traže žene koje će ih pokušavati promijeniti. Zasiurno mnogi muškarci trebaju promjenu, no biblijski način za to je kroz molitvu i proces modeliranja, promjene nas samih. Muževi takođe žele da njihove žene cijene njihove hobije i interese, budući da to ima veliki uticaj na nas kao muškarce. Ne

morate voljeti golf, ali znati da niži rezultat znači bolji rezultat je veliki plus kada dođemo kući nakon dobre igre. On ima potrebu nekome da se pohvali, a volio bi da ste taj neko vi.

Dame, bi li vaš muž rekao da ste vi njegov najveći obožavatelj?

Biti u stanju voditi

Većina muževa žele biti vođe u svojim domovima, ali zapravo ne znaju kako. Žena bi trebala dozvoliti svom mužu da napravi nekoliko pogrešaka, i ne kritikovati nas kada ne možemo učiniti nešto dovoljno dobro kao što to one to mogu (a znamo da to uključuje mnogo toga!).

Ako se potrudimo složiti krevet, nemojte ići za nama i popravljati prekrivač (ili barem ne dozvolite da vas vidimo). Ako ustanovimo da vam ne možemo parirati, jednostavno ćemo se prestati truditi. Pohvalite nas za ono što činimo dobro, a mi ćemo se potruditi još više da bismo vam udovoljili. Mi zaista želimo u tome uspjeti!

Dame, dopuštate li vašem mužu da osjeti vaše zadovoljstvo u njegovim sposobnostima vodstva? Ako želite da on vodi, upitajte same sebe, jeste li spremne slijediti njegovo vodstvo?

Emocionalni ventil

Najteži dio ostavio sam za kraj. Većina muškaraca ne zna kako funkcionisati u visokom emocionalnom naboju. Dakle, kada su naše žene uzrujane, mi paničimo. Premještamo se u poziciju „ispravljanja” situacije, što obično bude kontraproduktivno. Kada ste emocionalno uzrujane, iz bilo kojeg razloga, i znate da on nije kriv, korisno je da mu možete dati do znanja da je s vama dvoma sve u redu, da nije nužno učinio ništa loše, da nije njegova krivica, i da ne treba učiniti ništa da bi to popravio.

Dame, je li se vaš muž ikada osjeća odgovoran za vaše emocije koje su potpuno van njegove kontrole?

Muževi, ovo je moja lista. Ima li nešto što biste vi htjeli dodati?

Ron Edmondson

Izvor: www.ronededmondson.com

BALANS ŽIVOTA

Zamislite da je život igra u kojoj ste vi žongler i žonglirate s pet loptica u vazduhu.

Svaka loptica predstavlja posao, porodicu, zdravlje, prijatelje i duhovnost.

Dok žonglirate, trudite se da svaka od njih ostane u vazduhu.

Uskoro ćete razumjeti da je loptica koja predstavlja posao gumena i ukoliko vam ona ispadne, odbiće se i ponovo će biti u vašim rukama.

Ostale četiri loptice: porodica, zdravlje, prijatelji i duhovnost su napravljene od stakla. Ako vam ispadne jedna od njih, to će

ostaviti nepopravljiv trag na njima. Nastaće oštećenje, pukotina ili čak potpuno uništenje. Te loptice nikad više neće biti iste!

Vi koji ovo čitate treba da to razumijete i težite sljedećem!

Radite efikasno na svom radnom mjestu i odlazite s posla na vrijeme. Podijelite predviđeno vrijeme sa svojom porodicom, prijateljima i imajte odgovarajuću odmor.

Vrijednost ima vrijednost samo ako je vrijednost vrednovana!

Bryan Dyson

bivši predsjednik uprave Coca Cole

PARABOLA O RIBARU BEZ RIBA

Jednom je postojala grupa ljudi koji su sebe nazivali ribarima i mnogo riba je bilo u vodama u okolini. U stvari cela ta oblast je bila okružena rekama i jezerima punim riba koje su bile gladne.

Nedelja za nedeljom, mesec za mesecom, godina za godinom, ti koji su se nazivali ribarima su se sastajali na raznim skupovima da bi razgovarali o njihovom pozivu za ribarenje, o izobilju riba, i o tome kako bi oni išli na pecanje.

Godinu za godinom oni su pažljivo definisali šta to znači biti ribar, uživajući razgovarati

o ribarstvu kao svom zanimanju i izjašnjavajući se da je ribarenje uvek bio njihov osnovni zadatak.

Stalno su istraživali nove i bolje metode ribarenja, i nove i bolje definicije ribarenja. Međutim, jednu stvar nisu nikako radili. Nisu pecali.

Veliki, složeni i skupi centri za obučavanje su bili izgrađeni i njihova osnovna i prava svrha je bila da nauče ljude kako se peca. Tokom cele godine, ponuđeni su kursevi o potrebama riba, prirodi riba, gde pronaći ribu, klasifikacija riba i psihološka reakcija riba.

Oni, koji su tu predavali, imali su doktorate iz ribologije, ali sami ti učitelji nisu pecali. Oni su samo podučavali kako se pe- ca. Godina za godinom, posle dosadnih obučavanja, mnogi su diplomirali i dobijali su dozvole za ribolov.

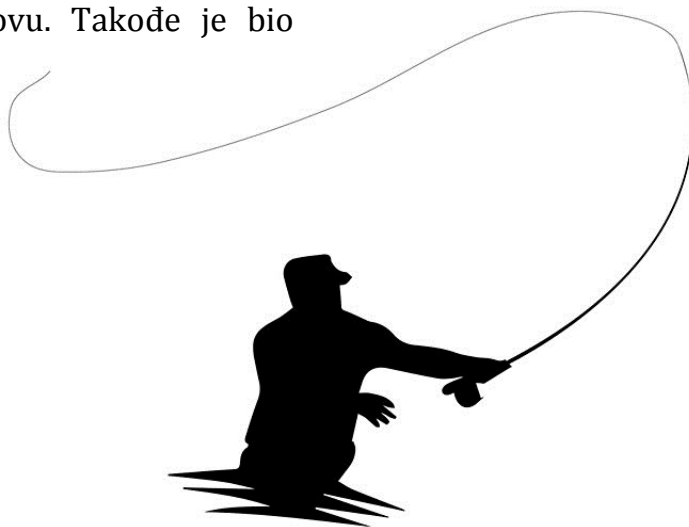
Posle jednog predavanja o ne- ophodnosti ribolova, jedan mla- dić je napustio skup i otišao na pecanje. Sledećeg dana prijavio je da je ulovio dve izvanredne ribe. Bio je počastvovan za svoj izvanredan ulov i zakazali su mu posetu svim mogućim važ- nim sastancima da bi govorio o tome kako je uhvatio dve velike ribe.

Tako je on napustio pecanje da bi odvojio vreme da govori o svom iskustvu drugim ribarima i takođe da bi napravio film o velikom ulovu. Takođe je bio

postavljen da bude član odbora ribara zbog njegovog značajnog iskustva.

Istina je da su mnogi „ribari“ bili zaista iskreni i stvarno požrtvovani, i da su se suočili sa svim vrstama poteškoća. Na kraju krajeva, zar nisu sledili gospodara koji je rekao: „Sledite me i načiniću vas riba- rima ljudi“. Zamislite kako su neki od njih bili povređeni kada je jednoga dana neka osoba ustala i rekla da oni koji nisu lovili ribu, zapravo i nisu ribari, bez obzira koliko su oni sebe smatrali takvima. To je ipak bi- la istinita konstatacija.

Da li je neko ribar ako godinu za godinom ne ulovi nijednu ribu? Da li neko sledi Gospoda ako ne peca?

BOŽIJE NAJBOLJE VINO

Trpezar je probao vino koje su mu sluge donele. Bio je zatečen. Nije znao odakle se stvorilo tako dobro vino. Jedino su sluge znale o čemu se radi. Trpezar je rekao: „Svaki domaćin prvo iznosi dobro vino, a kad se gosti opiju, onda slabije. A ti si čuvao dobro vino sve do sada.“ Zna se da pijani ljudi ne mare za kvalitet onog što dalje piju. Na svakom slavlju se uvek prvo služi ono najbolje.

Bog je drugačiji od svakog čoveka. On najbolje čuva za kraj. Nije stvar samo u tome da je Isus obezbedio vino već i da je on sam vino. On sam je ono naj-

bolje što nam se daje. On nam se daje umesto svih jevrejskih rituala. On je vino prema kome je sve drugo voda. Samo on istinski čisti naše grehe. Od njegovog Duha nas hvata jedino pravo blaženo pijanstvo posle koga nema glavobolje.

Isus je sva punina božanskog otkrivenja. Niko nije bolji od njega koji je nabolje Božije vino, pravi aperitiv nebeskog banketa koji nas očekuje. On je naznaka slavlja koje neće nikada da se završi. Ovako je to rekao Richard Krenšou (Richard Crenshaw): „Naša savest je voda koja porumeni kad vidi Gospoda.“

Isus je radost za ove mladence. On donosi radost i za svoju majku, za sluge, učenike, za samog sebe.

Ko je čovek koji ima vremena za skromno seosko venčanje? Ko je taj koji zna naše potrebe, deli ih sa nama, ali je ipak sasvim slobodan da služi jedino Bogu? Ko je čovek koji gospodari nad silama i zakonima prirode? Ko je onaj koji samim sobom menja sve jevrejske rituale očišćenja? Ko je on?

Ova priča nam je ispričana da bi nam odgovorila na sva ova pitanja. Zato su hrišćani oni koji već danas imaju sjaj slave u svom oku, ukus nebeskog vina u ustima a opet teže za većim i boljim. Svi mi imamo neispunjene želje. To je sasvim normalno. Zdravo je biti i duhovno žedan. Stvoreni smo da se napijamo Bogom i da se s vremena na vreme opijemo njime. On uživa sa svojim prijateljima koji umeju da se otkače od sreće. Uživa, jer zna da nam se srce topi zbog njega.

„U Kani galilejskoj je Isus učinio svoj prvi znak i tako pokazao svoju slavu. Tu su njegovi učenici poverovali u njega. Posle ovoga je Isus sa svojom majkom, braćom i učenicima

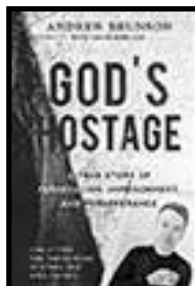
otišao u Kafarnaum. Ostao je tamo nekoliko dana.“ (Jovan 2:11-12)

Stihovi 11 i 12 zaokružuju celu priču. Oni najavljuju nešto veliko. Naime, ovo je tek „prvo čudo“. Uslediće još mnoga, ali ovo je prvo i ključno. Isus je pravi čovek kroz koga nam svetli božansko svetlo. U njemu je Bog postao čovek. Ovaj događaj je rodio veru u srcima njegovih prvih učenika. Poverovali su u njega. Nisu poverovali u čudo - jer su kao Jevreji imali tradiciju čudesa - već u njega kao ličnost.

Znali su da slede pravog. Znali su da je Bog u njemu i da se on proslavlja po njihovoj veri. Znali su da je Bog tamo gde je on. Znali su da se ostvaruje proštvo: „...videćete otvoreno nebo i anđele Božije kako uzlaze i silaze ka Sinu Čovečijem“ (Jn 1,51).

Isus je spona dva sveta, dva kosmosa koja se sreću u njemu. Pa ipak čitamo: „Posle ovoga je Isus sa svojom majkom, braćom i učenicima otišao u Kafarnaum. Ostao je tamo nekoliko dana“. U njemu je spojeno čudesno i obično; ekstraordinarno i trivijalno. Isus je natprirodno prirodan.

Fil C. Trakil
Iz knjige „Marija“

Priče iz zatvora ANDREW BRUNSON

U ovoj seriji tekstova, Andrew Brunson upozorava crkvu da je na horizontu „jedan tamni plimni talas neprijateljstva i progona, talas koji će se obrušiti na crkvu“. Brunson zna šta je progono iz sopstvenog iskustva, jer je bio zatvoren dve godine u Turskoj zbog svoje hrišćanske vere. U ovoj seriji PRIČE IZ ZATVORA, Brunson objašnjava kako se možemo početi pripremati, tako da kada dođe progono, možemo ostati postojani do samog kraja.

IZBEĆI PREVARU

U ovom tekstu, pastor Endru Branson govori o opasnosti da budemo prevareni u vezi sa istinom Božje Reči i našoj potrebi da slušamo ono što Bog kaže. Primena lekcija koje je pastor Brunson naučio može nam pomoći da se pripremimo tako da, kada dođe do progona, budemo čvrsti do kraja.

Mnogi vernici verovatno misle da nikada neće upasti u neku prevaru. Ipak, kada Isus upozorava na obmanu, On govori posebno o Božjem

narodu, a posebno u kontekstu progona. On kaže: „Pazite da vas niko ne prevari. ... Oni će vas predati da budete progonjeni i ubijeni, i svi narodi će vas zamrzeti zbog mog imena. U to vreme će mnogi otpasti i izdati i mrzeti jedni druge, i mnogi će lažni proroci ustati i zavesti mnoge“ (Mt. 24:4,9-10).

Kako se obmana može uvući u crkvu i kako bi ona mogla da izgleda?

Vidim dve stvari koja će dovesti do progona:

1) jedno je isključivost po pitanju spasenja, što znači da je Isus jedini put do Boga;

2) drugi je da Isus od nas zahteva poslušnost u nekoliko oblasti koje su žarišta u našoj sadašnjoj kulturi, kao što su brak, rodni identitet, seksualni moral, život i biblijska pravda.

Poštovanje ovih istina karakteriše vernog Isusovog sledbenika. U suprotnosti sa ovim istinama stoje mnoge bezbožne vrednosti ovog sveta. Poruka naše kulture je da su zadovoljstvo i samoispunjenje najviše vrednosti. Tako se zagovaraju sledeći principi: *Sledite svoje srce. Budite autentični. Budite iskreni prema sebi.*

Međutim, u praksi to znači da mogu da radim ono što čini da se osećam dobro. Moja osećanja određuju moju sopstvenu istinu, a ja živim u skladu sa svojom istinom.

Crkva se već priklonila ovim sebičnim vrednostima do tog stepena da su ih mnogi hrišćani apsorbovali. Mnogi koji se identifikuju kao „hrišćani“ poriču Isusovu isključivost.

Oni misle da postoji više puteva do Boga, a mnogi ne misle da se Isusovi zahtevi za poslušno-

šću zapravo odnose na njih. Izgubili su osetljivost na greh i opravdavaju sve vrste grešnog ponašanja.

Mnoge crkvene vođe sada oklevaju da poučavaju o spornim pitanjima jer će to izazvati podele. Ubuduće, pastori će se suočiti sa ogromnim spoljnim pritiskom da naprave kompromis, a one koji to urade društvo će smatrati primerima dobrog i prihvatljivog hrišćanstva. Neki lideri će napraviti kompromis kako bi izbegli progon.

Postoji i podmukliji razlog jer dolazi iz naizgled dobrih motiva, iz želje da se zaštiti njihova služba. Takvi ljudi razmišljaju: „Ako izbegnem određene probleme, onda ću moći da nastavim svoju službu, koja donosi plodove i služi ljudima.“ Na kraju, te vođe će izgubiti svoju čistotu i svedočanstvo.

Dakle, možemo završiti sa crkvom koja je u skladu sa „progressivnim“ vrednostima i koja se suprotstavlja onima koji ostaju verni Isusu. Naša kultura će aplaudirati onoj crkvi sa progressivnim vrednostima kao crkvi koja je puna ljubavi, koja je inkluzivna i tolerantna, a osuđivaće one koji ostanu verni Isusu kao „crkvu mržnje“.

Ovo nije nova taktika. Komunističke vlade su često dozvoljavale i podržavale crkvu koju mogu da kontrolišu i koja će služiti interesima države. Takva iskvarena crkva na kraju progoni prave hrišćane. Norine i ja to znamo iz iskustva mnogih naših mađarskih rođaka koji su ostali verni tokom komunističkih godina.

Mislim da će mnogi vernici biti zbunjeni svojim vođama i glasnim porukama iz naše kulture. Da li treba da odu u crkvu koja prihvata, punu ljubavi, odobrenu od strane vlasti, ili u crkvu za koju mnogi kažu da je bez ljubavi, puna fanatizma, neznanja i mržnje?

Ovako bi mnogi mogli zastrniti i odlutati kroz prevaru. Vero-

vatno ćemo videti egzodus iz crkve koja ostaje verna Božjoj Reči. Neki će se, u žurbi da se razlikuju od „ljudi mržnje“, zapravo okrenuti protiv ljudi koje su smatrali svojom braćom i sestrama. Isus je upozorio na ovo. Rekao je: „Mnogi će otpasti i izdaće i mrzeće jedni druge“ (Mt. 24:10). Prevareni vernici će napasti verne vernike.

Kako da zaštitimo sebe i svoje porodice od prevare?

Prvo, treba da izgradimo zajednicu sa drugim vernicima. Tokom godina, učio sam važnost jačanja odnosa u crkvi i izgradnji zajednice, ali sam u to zaista poverovao kada sam bio u zatvoru. Osećao sam se izolovano u zatvoru kao jedini Amerikanac, ali najviše sam bio izolo-

van svojom verom jer sam tako bio jedini hrišćanin. Svi moji cimeri su bili predani muslimani, a jedini kontakt koji sam imao sa još jednim hrišćaninom bio je kada bi mojoj supruzi Norine bilo dozvoljeno da me poseti. Bio sam jako usamljen, čak i u ćeliji prepunoj ljudi.

Nisam imao nekoga ko veruje kao i ja, da me ohrabri, da se moli sa mnom, a kada sam bio obuzet sumnjom i bio zbunjen, nisam imao nekoga da ospori moje pogrešne misli i da me ispravi. Stekao sam novo poštovanje za crkvu i za zajedništvo koje sam imao sa drugim vernicima. Naučio sam da preživim bez mnogo kontakta sa drugim hrišćanima, ali je bilo izuzetno teško. Očajnički sam držao misli da nisam zaboravljen, da se ljudi mole za mene, da sam još uvek povezan sa Telom.

Kada Petar piše o progonstvu, on naglašava: „Iznad svega imajte žarku ljubav jedni prema drugima“ (1. Petrova 4:8). Zatim podstiče svoje čitaoce da pružaju gostoprimstvo jedni dr-

ugima i da služe jedni drugima (vidi 1. Petrova 4:9-10). Drugim rečima, izgradite zajednicu.

Dakle, ovo je biblijska strategija. Posebno je važno da sada gradimo odnose koji će nas ojačati u vreme pritiska. Ne govorim o širem jedinstvu crkve. Govorim o namerno rastućoj ljubavi, molitvi, vernosti i poverenju sa manjim krugom prijatelja.

Pored izgradnje zajednice, drugi korak da se zaštitimo od obmane jeste da čuvamo Reč. Imati zajednicu nije dovoljno. Naša zajednica treba da bude izgrađena oko Božje Reči. Video sam mnoge ljude kako se udaljavaju od Boga jer su izabrali pogrešan krug prijatelja, ljude koji nisu bili posvećeni autoritetu Biblije. Božju Reči treba čuvati jer mnogi žele da je razvodne, zloupotrebe i umanje njen autoritet. Moramo biti posvećeni Božjoj istini kako je ona i otkrivena u Bibliji.

Evo principa po kojem treba da živimo: *Govoriti ono šta Bog kaže*. Moram izabrati da o sve-

mu kažem ono što Bog o tome kaže. Moram da kažem o sebi ono što Bog govori o meni. Moram da kažem o drugima ono što Bog kaže o njima. Šta god Bog kaže da je dobro, ja moram da nazovem dobro, a šta god Bog kaže da je greh, ja moram da nazovem greh.

Ako tako uradimo, to će nas dovesti u sukob sa glavnim tokom naše kulture, sa progresivnom crkvom, pa čak i sa mnogim protestantskim/evanđeoskim crkvenim vođama.

Na primer, Biblija kaže da je Isus jedini put spasenja. Mnogi će reći da je ovo uvredljivo, ali ja o Isusu moram reći ono što On govori o sebi. Biblija identifikuje određena ponašanja kao greh, a Isus zahteva da izbegavamo te grehe. Mnogi će reći da je ovo uskogrudno, fanatično, ružno, ali o grehu moram da kažem ono što Bog kaže o njemu.

Biblija kaže da će Bog suditi ljudima i kazniti greh. Mnogi će reći da je ovo poruka mržnje koja iskrivljuje Božji karakter jer je On Bog ljubavi koji ne osuđuje. Međutim, ja o Bogu moram reći ono što On govori o samom sebi.

Ne moram da razumem. Ne moram da branim Boga. Ono što treba da uradim je da se složim sa Njim. Za tako nešto je potrebna odlučnost i hrabrost.

Veći deo svog života živeo sam kao pripadnik duhovne manjine pod izvesnim pritiskom. U Turskoj smo bili mala grupa hrišćana u moru islama. Nisam terao članove naše crkve da izađu da se suoče sa grešnicima. Umesto toga, usredsredili smo se na to da ih pripremimo da budu poslušni Isusovi učenici, da ostanu verni, da vole Boga i druge ljude, i da sa njima dele svoju veru.

Međutim, svako ko želi da vodi pobožan život suočiće se sa progonstvom (vidi 2. Timoteju 3:12). Oni koji su neprijateljski raspoloženi prema Božjoj istini, često se ne zadovoljavaju time da nas ostave na miru, čak i onda kada ih ne izazivamo direktno.

Ukratko, obmana nas lako može izbaciti iz koloseka. Važno je odlučiti da ćete o Bogu i sebi i svetu reći ono što Bog kaže o tome. Zakleti se na vernost Isusu i stajati u istini bez izvičenja ili stida.

Andrew Brunson

SAVJETI ZA PREŽIVLJAVANJE U PUSTINJI

Koliko god se osjećali usamljenima, Bog je prisutan

Često je glavna karakteristika iskustva pustinje utisak potpune Božje odsutnosti! Upravo kada vam se čini da vam je Njegova prisutnost najpotrebnija, On kao da je kilometrima daleko. Važno je prepoznati dvije manifestacije Božje prisutnosti.

Prva se temelji na sljedećim riječima iz Pisma: „Ne, neću te napustiti i neću te ostaviti“ (Jevrejima 13:5). Bog je sveprisutan. Kralj David to ovako kaže: „Ako se na nebo popnem, ondje si, ako u podzemlje legnem, i ondje si“ (Psalam 139:8).

Ako vjerujete onome što Pismo kaže i uzdate se u Boga, onda ćete znati da je, bez obzira na to kako se osjećali, Bog s vama.

Druga manifestacija Božje prisutnosti, koju svi volimo, a dio je hrišćanskog života, jest manifestovana prisutnost.

„Manifestovati“ znači donijeti iz nevidljivog u vidljivo, iz nečujnog u čujno, iz nepoznatog u poznato. Događa se kada Boga doživimo svojim fizičkim čulima. Predivno je doživjeti takve susrete, što se može dogoditi za vrijeme slavljenja, lične molitve, na putu u šumu, kroz svakodnevne aktivnosti; zapravo, na nebrojeno mnogo načina.

Dakle, kada ste duhovno gladni i žedni u pustinji, a Bog vas ne blagoslovi svojom predivnom prisutnošću koja oduzima dah, *opustite se i pouzdajte u Njegova obećanja*. Prije svega sjetite se stiha: „Neću te napustiti i neću te ostaviti.“ Kada ga obožavamo u odsutnosti Njegove manifestovane prisutnosti, tada još snažnije iskazujemo nepokolebljivu ljubav koju gajimo prema Njemu.

John Bevere

Iz knjige „Bože gdje si?“

VELIKO IZUZEĆE

Možeš li da mi pomogneš? Negde mora da postoji prevod Svetog pisma koji još nisam pronašao, a koji ima taj misteriozni stih izuzeća.

Mislim da sam proverio već sve prevode, gledao sam u Vukovom prevodu, onda u Bakotićevom, potom u Čarniću, pa u Birvišu, pa u Sinodalnom prevodu, u Savremenom prevodu i na kraju u Novom srpskom prevodu...

Nijedan od ovih prevoda ne sadrži to izuzeće koje tražim, pa ako ga ti pronadeš, molim te da mi napišeš imejl i javiš mi o kom prevodu se radi? Jer, izgleda, ovde se radi o prevodu koji čitaju mnogi samci i samice.

Taj stih izuzeća o kome govorim navodno se nalazi u Evanđelju po Mateju 6,33. Evo kako taj stih zvuči prema NSP-u: „Tražite prvo Carstvo Božije i njegovu pravednost, a sve ovo će vam se dodati.“ A taj misteriozni prevod koji tražim, onaj koji koristi i uči napamet toliko mnogo ljudi, ide otprilike ovako: „Tražite prvo Carstvo Božije i njegovu pravednost, osim kada donosite odluku s kim da stupite u brak.“

U tom slučaju sledite svoje emocije, insistirajte na uzbudljivoj romantičnoj privlačnosti i sveobuhvatnoj usklađenosti odnosa zbog čega je vaš odnos zabavan, i sve ovo će vam se dodati.

Da te pitam nešto: da li imaš poverenje u Isusa? Da li veruješ da On zaista ima u srcu ono što je najbolje za tebe, da te nikada neće pogrešno voditi, da ćeš se, ako slediš Njegove savete, usmeriti ka onom što je za tebe najbolje, što ima najviše smisla i što će te najviše ispunjavati?

Veruješ li Njemu da zna o čemu govori? Da li misliš da je moguće da će druga najvažnija odluka koju ćeš doneti – s kim da uđeš i brak – biti zasnovana na Isusovom planu za tvoj život: da prvo tražiš Carstvo Božije i njegovu pravednost?

Poslušaj ovo obećanje: ako budeš prvo tražio/la Carstvo Božije i njegovu pravednost i prihvatiš da taj plan vodi tvoje odlučivanje u vezi s tim s kim ćeš se venčati, time ćeš se odlučiti za brak koji će biti mnogo više ispunjen, duhovno bogat i koji će pružati zadovoljstvo. Ako se budeš poigravao/la sa ovom porukom, time ćeš dovesti u opasnost svoje buduće zadovoljstvo jer ćeš time širom otvoriti vrata velikim frustracijama i mogućem žaljenju.

ZAŠTO STUPAMO U BRAK

Svakog meseca, milioni starijih koji poseduju mobilne telefone

i dalje pošteno plaćaju za svoju fiksnu telefonsku liniju, samo zato što su je oduvek imali i što su nekada skupo platili njeno uvođenje. Iako su mobilni telefoni doslovno „pregazili“ fiksne telefonske linije, mnoge starije osobe tek treba da se prilagode novonastaloj situaciji.

Možda se smeješ svojim roditeljima i bakama i dekama što ne shvataju kako se ovaj svet menja, ali ipak postoji nekoliko nesumnjivih pretpostavki koje se odnose i na mlađe samce i samice. Mnogi, čak najviše njih, slepo veruju da treba da traže uzbudljivu romansu i seksualnu hemiju pre svega drugog, kada je reč o tome sa kim treba da se venčaju.

Naša današnja kultura, kroz prizmu zadovoljstva, na srećan brak gleda kao na romantičnu zaljubljenost i seksualnu hemiju. Još od 1960. godine sociolozi u Americi su zaključili da mladi Amerikanci i Amerikanke zahtevaju sve više ljubavi, a nju sve manje dobijaju kroz bračne odnose.

Studija među studentima sprovedena 1967. godine je dovela do zaključka da je 76% žena izjavilo kako bi se udale za muškarca koji ima sve odlike

koje one žele, čak iako nisu bile 'romantično zaljubljene' u nje-ga. U jednoj skorijoj studiji, 91% žena je izjavio da je to 'apsolutno nemoguće', što je ogromna promena. Već nekoliko generacija ljudi zasnivaju svoje odluke o braku na osnovu romantičkih osećanja, a ja od tebe tražim da budeš pošten/a i razmotriš sledeće: Kako nam ide?

Za početak, razmisli o tome koliko brakova vidiš oko sebe a da su istinski srećni? Ne govorim ovde o brakovima koji su mlađi od tri godine.

Koliko ljudi poznaješ koji su u braku deset i više godina, a čijim brakovima se diviš?

Obrati pažnju ovaj trend: mnogi ljudi se venčavaju na osnovu svog viđenja sreće, ali malo njih jesu srećni na duge staze. A opet, svake godine, stotine hiljada parova misle da će u njihovom slučaju biti drugačije, pa svoje odluke zasnivaju na istim pretpostavkama: 'osećamo' nešto posebno, izgleda da smo srećni kada smo zajedno, slažemo se dobro, pa hajde da se venčamo.

Koliko je propalih brakova potrebno da bi smo uvideli da

ovaj pristup nije dobar? Da li si spreman/spremna da pomisliš da pristup iz holivudskih filmova o 'zaljubljenosti' možda ljude navodi na grešku? Možda ti romantični osećaji, koliko god da su moćni, ipak ne predstavljaju najbolji razlog da stupimo u brak?

Evo jednog kratkog primera o tome kako seksualna hemija, odvojena od bilo kog drugog razmatranja, može da nas pogrešno usmeri. U psihološkom smislu, žene su sklonije tome da dožive romantičnu ljubav prema dominantim (agresivnim, veoma samouverenim, sa inicijativom, fizički nametljivim) muškarcima, iako dominantni muškarci obično pokazuju manje sposobnosti da stupe u takve odnose, manje su vešti u odnosima i u emotivnom vezivanju, a u odnosu na ono šta žene očekuju od partnera za čitav život.

Drugim rečima, žene, ako samo sledite svoja osećanja, veća je verovatnoća da ćete se zaljubiti u čoveka koji će vas oduševljavati jedno dvanaest do osamnaest meseci kao vaš mladić, i onda će vas frustrirati narednih pet do šest decenija kao vaš suprug.

S druge strane, muškarci su više skloni da dožive romantičnu ljubav sa ženom koja im je fizički privlačna, a fizički izgled je prva stvar koja će se promeniti u nečijem životu. Brak nije o tome da sa nekim budemo zajedno mladi, već o tome da zajedno ostarimo, a naša tela se menjaju tokom godina.

Ono što mnoge od nas privlači u braku jeste sastojak koji služi dugoročnoj bračnoj sreći. Kada to razumemo, moći ćemo da donesemo mudru odluku.

MOŽDA NIJE DOVOLJNO BITI ZALJUBLJEN

Sledeći otrežnjujući razgovor vodio sam sa ženom mojih go-

dina koja je bila dva puta razvedena. Sa novim prijateljem stvari su postajale ozbiljne, ali ju je njegovo ponašanje nekoliko puta sedmično nagonilo na suze. Govorio je loše stvari, i mada nije bio fizički nasilan, to ju je plašilo. I da stvar bude gora, nije bila sigurna da može da mu veruje. Čula ga je kako je preko telefona rekao nekoj drugoj ženi da je i dalje voli. Da sve bude još komplikovanije, to su bile stvari koje su dovele do propasti njena prva dva braka, tako da možeš da zamisliš zašto je ovo bio znak za uzburu.

Svakako da je bilo i nekoliko pozitivnih stvari u njihovoj vezi. On je znao da bude promišljen, da je podržava, povremeno

čak i poetičan, ali zašto je ona i dalje bila u toj vezi?

Upitao sam je: „Zašto i dalje želiš da budeš sa njim posle svega što si mi ispričala o njemu?“

Istog trenutka mi je odgovorila: „Zato što ga volim. Iskreno i duboko ga volim.“

Zaustavio sam se da svoj glas podesim da bude što je moguće nežniji. Ovo je bilo minsko polje i bojao sam se, ako ne kažem ništa o tome, da će ova žena da napravi još jednu ozbiljnu grešku nakon iskustva sa dva propala braka.

„Da li si volela svog prvog supruga?“, upitao sam.

„Naravno da jesam. Bila sam očajna kada me je prevario i onda ostavio.“

„A svog drugog supruga?“

„Jesam, ali je bilo drugačije, mislim zato što je pothranjivao

neke svoje egoistične potrebe, ali sam ga svakako volela.“

„I oba braka su propala.“

„Tako je.“

Duboko sam udahnuo i onda rekao: „Možda osećaj zaljubljenosti u nekog nije dovoljan razlog da s njim stupite u brak. Možda je potrebno da pronađete još nešto. Pokušali ste dva puta i to je dovelo do mnogo boli. Da li ste sigurni da ćete da probate isto i treći put?“

Nećeš videti najboljeg prijatelja glavnog lika u nekoj romantičnoj filmskoj komediji kako ovo govori. Ovo nije u tekstovima pesama Tejlora Svifta niti će to opisati Nikolas Sparks, ali je istina: samo zato što si ti „zaljubljen/a“ u neku/nekog, to ne znači da sa tom osobom treba da stupiš u brak. Objasniću kasnije zašto mislim da je to istina, ali ću za sada samo da te zamolim da razmisliš da li bi

romantična zaljubljenost, koliko god divna i emotivno opojna bila, zapravo mogla da te odvede u stranu isto onoliko koliko bi mogla da ti pomogne.

Slažem se da je „vezivanje“ s nekim/nekom na tom nivou jedan divan osećaj. Uživaj u tome, čak napiši pesmu ako želiš, ali se ne kladi na svoj život zbog toga.

Video sam kako zaljubljenost vodi u stranu mnogo više ljudi nego što ih vodi u uspešan brak. Video sam ljude koji nisu bili uspešni u tome da nastave vezu, i kada su poštovali, voleli i divili se drugoj osobi, zato što to nije izgledalo kao uzvišena seksual-

na hemija od koje klecaju kolena.

Posmatrao sam ljude koji su požurili u brak za koji im je svaki objektivni posmatrač mogao reći da će uskoro imati ozbiljnih problema, ali su osećanja bila tako jaka i sve je delovalo ispravno, da su oboje odlučili da ulože svoje živote i budućnost svoje dece na osnovu toga.

I Sveto pismo i nauka svedoče da je donošenje odluke o tome sa kim stupiti u brak na osnovu romantične privlačnosti veoma nesmotrena stvar.

Geri Tomas

Iz knjige „Sveta potraga“

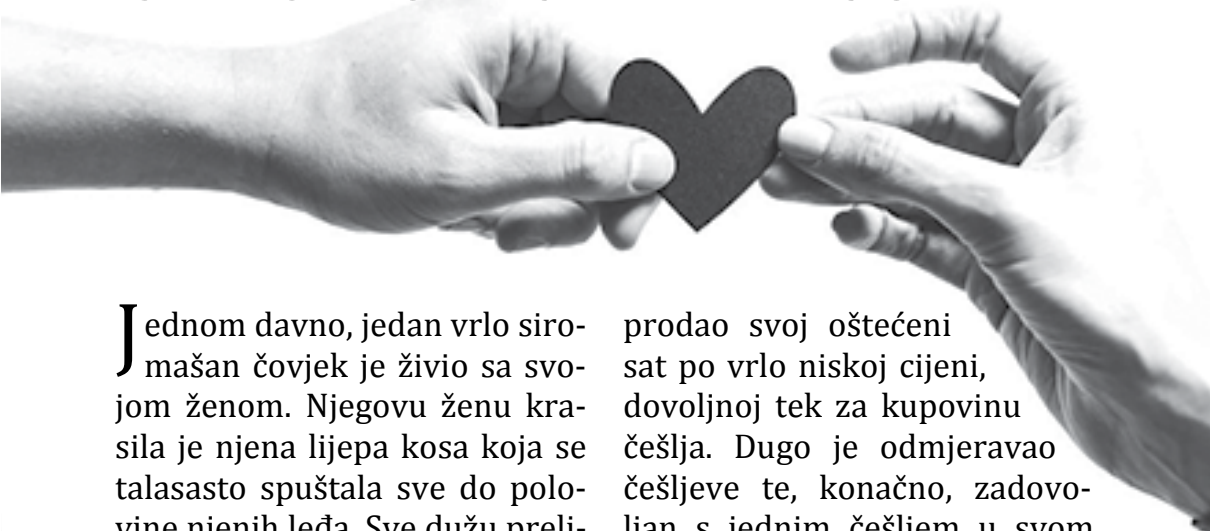

**VOLIM TE, I ZATO ŠTO TE VOLIM,
RADIJE BIH VOLIO DA ME MRZIŠ
JER TI GOVORIM ISTINU,
NEGO DA ME OBOŽAVAŠ
JER TI GOVORIM LAŽI.**

PIETRO ARETINO

AGAPE
AGAPE

SNAGA UZAJAMNE LJUBAVI

Jednom davno, jedan vrlo siromašan čovjek je živio sa svojom ženom. Njegovu ženu krasila je njena lijepa kosa koja se talasasto spuštala sve do polovine njenih leđa. Sve dužu prelijepu kosu bilo je teško održavati jer ni češlja nije imala. Jednog dana napomenula je to svom mužu i zamolila ga da joj kupi češalj.

On se sneveselio jer u svom siromaštvu to nije mogao priuštiti. Imali su tek za hranu, a ponekad ni za to dovoljno. Objasnio je kako nema dovoljno novca ni za šta što prelazi nužne rashode, pa tako ni za popravak kaiša njegovog sata koji je bio pokidan.

Ona to nakon toga više nije ni spominjala. Njega je mučilo to što ni takvu sitnicu svojoj dragoj ženici ne može priuštiti. Prolazeći pored radnje sa satovima, odlučio je, ušao unutra i

prodao svoj oštećeni sat po vrlo niskoj cijeni, dovoljnoj tek za kupovinu češlja. Dugo je odmjeravao češljeve te, konačno, zadovoljan s jednim češljem u svom džepu krenuo je kući.

Uveče je sa smiješkom na licu stigao kući i taman se spremao pružiti češalj svojoj dragoj, kad je ustuknuo iznenađen. Pred njim je stajala njegova žena s kratko ošišanom kosom. U ruci je držala novi kaiš za njegov sat. Prodala je jedino što je imala, svoju kosu da bi dobila novac za ovu kupovinu.

Stajali su tako jedno nasuprot drugome osjećajući se pomalo glupo, a istodobno i srećno. Čvrsto su se zagrlili. Suze su im oblile lica, ne zbog uzaludnosti njihovih postupaka, već zbog spoznaje o uzajamnoj snazi njihove ljubavi.

NE NOSI KRUNU NA NEBU...

Jesi li čuo za onu izreku: „Ne nosi krunu na nebu, onaj ko nije nosio krst na zemlji?” Kruna je simbol kraljevske vlasti i dostojanstva. Pogledamo li unatrag u prošlost, nalazimo da su mnoge bitke vođene za krunu, mnogo je krvi prolijevano u nastojanju da nečija glava bude okrunjena.

Kruna je uvijek bila poželjna. Nasuprot njoj, krst je još u davni bio sredstvo smaknuća i smrti. Umrijeti razapet na krstu, bilo je bolno. Značilo je biti podvrgnut sramotnoj kazni te umrijeti najstrašnijom smrću. Na krstu su umirali robovi, ubice, zločinci. Na takvom krstu je umro i Isus Hrist, Božji Sin.

Kruna koju je Isus nosio na zemlji, bila je kruna od trnja.

Otišao je sa ovoga svijeta izvrgnut ruglu i pogrđi, ali ostavio je poruku za one koji čeznu primiti krunu od Njega, Kralja nad kraljevima, krunu nebeskoga kraljevstva. Isus je poručio tokom svog zemaljskog života: „Ako dakle ko želi ići za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj krst i neka me slijedi!” (Mk 8:34,35). Na prvi pogled, ove nas riječi odbijaju, pobuđuju pomisao na patnje, stradanja i nedaće, a toga se radije treba kloniti nego to izazivati. Možda na to kažemo: „Isus je sve to mogao proći jer je imao božansku snagu, a mi smo samo krhka ljudska bića. Preslab sam ja da mogu slijediti Isusa.”

Sigurno je da Bog ne traži od nas da se osudimo na patnju,

stradanja i nedaće. Naprotiv, želi nas ispuniti ljubavlju neba do te mjere da ćemo predanje Njemu smatrati izvorom najvećih blagoslova. Isus, Božji Sin, prihvatio je svoj krst. Kad su ga htjeli odbraniti od neprijateljskog nasrtaja, Isus se usprotivio. Rekao je svojim prijateljima: „Zar da ne pijem čašu koji mi je odredio Otac?” (Jvn 18:11).

Isus je unaprijed znao za nadolazeće trpljenje. Svojim se najbližim prijateljima nekoliko puta povjerio o predstojećim događajima. Na ulasku u grad, u kojem ga je čekala smrt raspećem, on im je rekao: „Evo, uzlazimo u Jerusolim, i Sin Čovječji biće predan glavarima svešteničkim i književnicima. Oni će ga osuditi na smrt i predati paganima. Ovi će ga izvrgnuti ruglu, popljuvati, bičevati i ubiti” (Mk 10:33,34).

Bio je svjestan sramote, poruge i trpljenja, ali ipak je nastavio put. Nije pružao otpor pri hapšenju. Nije se branio na sudu. Dok je išao prema mjestu raspeća, nosio je na leđima tešku poprečnu gredu, na koju je kasnije bio prikovan i razapet. Izdržao je do kraja. Odluku da slijedi svoje poslanje nije donio dok je hodao zemaljskim

putevima. Tu najznačajniju odluku za čovječanstvo donio je u nebeskim prostranstvima.

Apostol Pavle, neumorni Hristov sljedbenik, u poslanici Filipljanima, ovako je zapisao: “On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nje lišio uzevši narav sluge i postavši sličan ljudima. Kad postade kao čovjek, ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na krstu” (Fil 2:6,7).

Isus, Božji Sin, odluku koju je donio na nebu, proveo je u djelo na zemlji. To je bio vrhunac nebeske ljubavi prema palom grešnom čovjeku. Jedan drugi apostol, Petar, u svojoj Drugoj poslanici, vrlo jasno kaže da Isus “lično u svom tijelu naše grijeha ponese na krst” (1 Pt 2:24).

Isus je platio za grijeh čovječanstva, i toj cijeni više niko ne može nešto dodati ili oduzeti. Naša vrijednost nije u nama samima, jer smo je svojim grijesima izgubili. Kako je to neko dobro primijetio, naša je vrijednost u tome da nas Bog ljubi.

Isus ne traži da uzmemo Njegov krst, već svoj. Da se suočimo sa svakodnevnim izazovima, ali ne više kao oni koji su

usmjereni samo na sebe i vlastite prohtjeve, već kao oni koji životne okolnosti prihvataju kao priliku za poslanje, vođeni ljubavlju prema bližnjemu i Hristu. Isus je rekao: „Niko nema veće ljubavi od ove, položiti vlastiti život za svoje prijatelje!” (Jvn 15:13).

Ako prihvatiš to poslanje, Bog jamči da u tvome srcu neće nedostajati Njegove ljubavi. Ljubav koja je vodila Isusa na krst, upravljajući i tvojim koracima. Gospod te pita: „Koliko svoje ljubavi da stavim u tvoje srce?” Nemoj mu odgovoriti: „Malo.” Nemoj mu reći: „Najbolje ništa. Želim biti takav kakav jesam.” U tom slučaju Hrist je uzalud umro. Nemoj tražiti da jeftino kupiš tu ljubav. Reci radije Bogu: „Stavi svoju ljubav u moje srce. Ono skroz pripada Tebi.”

Sjeti se da ukoliko ljubav ne plaćaš nikakvom cijenom, onda ti zapravo i ne voliš. Zbog čovjekove grešnosti, krst i ljubav idu

zajedno na ovome svijetu. Stoga zasigurno možemo reći: „Onaj ko nije nosio krst na zemlji, nije ni upoznao onu Ljubav koja je s neba sišla na zemlju.”

Apostolu Pavlu se ukazao Hrist. Obasjao ga je takvom nebeskom ljubavlju, da je ona u potpunosti ovladala njime. Apostol je prihvatio svoj krst. Isus je za njega rekao da je on njegovo „izabrano sredstvo da donese (Isusovo) ime pred pagane, i kraljeve, i sinove Izraelove. Pokazaću mu koliko mu treba pretrpiti za moje ime” (Dj 9:15).

Trpljenjem je platio cijenu ljubavi. To je bila toliko dragocjena i duboka ljubav da je apostol mogao reći: „Meni ni najmanje nije do života; samo da dovršim svoju trku - službu koju primih od Gospoda Isusa: svjedočiti za Evanđelje milosti Božje” (Dj 20:24). Kroz vijekove, krst i ljubav su išli zajedno. Nebo je sljedbenicima Krista uvijek ulijevalo više ljubavi, nego što im

je zemlja to mogla oduzeti. Primjer za to je i Martin Luter King, crnački propovjednik i vođa američkog pokreta za građanska prava. On je prihvatio Isusa Hrista kao svog Spasitelja, u kojeg je upirao pogled.

Ovaj je propovjednik, imajući Hristovu ljubav u sebi, sredinom prošlog vijeka vodio nenasilnu borbu za jednakost ljudi u Americi, i crnaca i bijelaca. Zvali su ga „crni Mojsije”. Jednom prilikom on je rekao: „Ljubav je najtrajnije sila na svijetu. Ova stvaralačka sila, za koju nam je svojim životom tako divno dao primjer naš Gospod Isus Hrist, najjače je oruđe koje posjedujemo u našem ljudskom traganju za mirom i sigurnošću.”

„Crni Mojsije” je platio cijenu slijedenja Hrista. Svakodnevno se suočavao s opasnošću. Nije se mirio s teškim stanjem, preduzimao je korake, nosio je hrabro svoj krst. Svoje predanje plemenitom cilju plaćao je zatvorom i prijetnjama smrću. Kuća mu je spaljena. Međutim, on se nikada nije odricao svog miroljubivog pristupa i nenasilnog načina protesta protiv ugnjetavanja. Poznat je i po tome što je vodio „Marš na Vašington”, u kome je učestvovalo 200 hilja-

da ljudi. Božja ljubav u njemu razoružavala je njegove protivnike. Ubijen je u Mefisu, na balkonu hotela gdje je odsjeo, dok je pripremao miroljubivi protest u tom gradu. Martin Luter King je bio svjestan da će, na kraju, i svojim životom platiti cijenu predanja.

Hristova ljubav davala mu je daleko više utjehe i mira, nego što je krst donosio boli i trpljenja. U jednom svom govoru, nakon nemirnih događaja, Martin Luter King, je rekao da naslućuje šta može očekivati. Rekao je:

„Ne znam šta se sada može dogoditi. Moraćemo se suočiti s teškim danima, ali ja sam stigao na vrh planine. Ostalo nije važno. Kao i svi drugi, želio bih i ja dugo živjeti, ali moram činiti Božju volju. Pogledao sam dole sa vrha i vidio sam obećanu zemlju. Možda ja neću stići do nje, ali vas uvjeravam da ćemo mi crnci kao narod doći u nju. Zbog toga sam danas srećan. Našim najvatrenijim protivnicima mi poručujemo: suprostavićemo se vašoj sposobnosti da nam zadajete patnju sa našom sposobnošću da je podnosimo...”

Tako je govorio „crni Mojsije”, a jedan hrišćanski mistik iz 16.

vijeka rekao je sledeće: „Što ti Bog hoće više dati, to će ti dati više da želiš.“ Ako želiš primiti puno od Boga, uzmi svoj krst s molbom da Bog u tvoje srce izlije Hristovu ljubav. Onu ljubav zbog koje su apostol Pavle i Martin Luter King spremno trpjeli. Bićeš na dobitku, ne na gubitku. Imaj uvijek na umu riječi autora poslanice Jevrejima, dvanaesto poglavlje, drugi stih: „Uprimo pogled u začetnika i izvršitelja vjere, u Isusa, koji

umjesto određene mu radosti ponese krst ne mareći za sramotu te otada sjedi s desne strane Božjeg prijestolja.“ (Jev 12:2).

Pred vratima nebeskog prijestolja čeka te Hrist, Kralj nad kraljevima. On čezne da sjedneš uz Njega. U ruci mu je kruna vječnog nebeskog kraljevstva za tebe. Ali sjeti se: „Ne nosi krunu na nebu onaj ko nije nosio krst na zemlji.“

Vlado Pšenko

„Imaćete nevolju deset dana.“

(Otkrivenje 2:10)

Šta znače ovih deset dana? Kada je Avraamov sluga hteo da povede Reveku, njeni brat i majka su zatražili da oстане sa njima deset dana. Kad Danilo i njegovi drugovi nisu hteli da se oskrnave carevom hranom, zamolili su čuvara koji je na njih pazio da ih stavi na probu za deset dana.

Dakle, ove reči u Bibliji moraju nešto da znače. Čini se da one ukazuju na „samo kratko vreme“. Da li je to ono što je Gospod mislio u svojoj poruci koju je uputio crkvi u Smirni?

Reklo bi se da On prvo govori o tome da postoje određeni, označeni dani za naše patnje, i da ih je On proračunao. Oni se ne mogu izbeći, ali po njihovom navršanju, bićemo oslobođeni. S druge strane, čini se da tvrdi kako su te nevolje kratkotrajne. Deset dana je samo kratko vreme.

Bez obzira u kakvoj se mucii nalazili pred Bogom, ona će uskoro postati prošlost. Stoga budi veran. Gospod te čeka sa vencem života koji je namenio za tebe.

Izvor: *Mana*

POZIV U SLUŽBU POMIRENJA

Od malih nogu učimo šta znači pomirenje. Kada se posvađamo sa nekim ili nekoga povrijedimo, trebamo se izviniti i pomiriti. Pomirenje nije lagano i nikada neće biti. Nažalost, ljudi često izaberu „lakši put“ i ostanu godinama u zavadi ili čak mržnji prema onome ko ih je povrijedio.

Čovjek uvijek traži opravdanje za svoje postupke. Onaj koji je povrijeđen ne želi pomirenje, jer ne može oprostiti. Onaj koji je povrijedio drugoga traži izgovor kako se ne bi morao

izvinjavati i „poniziti“. Tako da se sve vrti u zamršenom krugu u kome naizgled nema kraja.

Kada su u pitanju teže povrede, onda je zaista jako teško oprostiti i pomiriti se sa tom osobom ili više njih. Oni koji su prošli rat znaju koliko je teških kaznenih djela učinjeno prema čovjeku i nažalost, malo je onih koji rade na oproštenju istih, priznanju grijeha i pomirenju. Uglavnom, sve se svodi na bježanje, negiranje, sakrivanje ili jednostavno rečeno: ne postoji želje za pomirenjem.

Zašto je to tako?

Prva stvar koju mnogi zanemaruju je ta da se ljudi moraju prvenstveno pomiriti s Bogom pa tek onda može uslijediti i ostalo. Ako čovjek nije u miru s Bogom, neće biti ni sa drugima.

Šta to znači za nas vjernike, one koji su se pomirili s Bogom, one koje je Bog pomirio sa sobom? Pogledajmo u nastavku tekst iz Druge poslanice Korinćanima 5:18-20:

„A ovo sve dolazi od Boga koji nas je po Hristu pomirio sa sobom i povjerio nam službu pomirenja, kao što je sigurno da Bog bijaše onaj koji je u Hristu pomirio svijet sa sobom, koji nije uračunao ljudima njihovih prekršaja i koji je stavio u nas riječ pomirenja. Prema tome, mi vršimo poslaničku službu u ime Hrista, kao da Bog opominje po nama. U ime Hrista molimo: Pomirite se s Bogom!“

Dakle, kroz Isusa Hrista mi smo pomireni sa Bogom. Pokajali smo se za svoje grijehе i On nam „nije uračunao naše prekršaje“ nego nam je dao mogućnost pomirenja. Isto tako, mi često zaboravimo da smo pozvani u službu pomirenja. Kako bi to izgledalo u praksi?

Ako smo mi presvjedočeni o grijehu kroz to što direktno vapimo Bogu, ili nam je Bog poslao nekoga u život kako bi nam govorio o pomirenju, onda i mi možemo ispuniti Božji plan tako što ćemo pozivati ljude u ime Hrista da se i oni pomire sa Bogom.

Znam da je služba pomirenja jako teška, jer ljudima je srce otvrdnulo od dugogodišnjeg neopraštanja, od neposlušnosti, od toga što nisu željeli da se pokore Bogu, zbog učinjenih grijehа. Ipak, nama to ne treba biti prepreka u našoj službi pomirenja. Imamo poziv koji nam je upućen direktno od svemogućeg Boga, od Isusa Hrista. To je poziv da služimo ljudima kako bi se oni pomirili sa Bogom, sami sa sobom, ali i sa drugim ljudima koji su im učinili loše stvari.

Zbog toga, ne zanemarimo Božji naum da ostvari pomirenje sa ljudima, i ne zapos tavimo naš dio koji mi kao Hristovi vjernici treba da imamo u tome.

Pozivajmo ljude u blizak i prislan odnos sa Hristom kroz pomirenje.

Dejana Opačak, Zenica

PRIČA O ČOVJEKU

koji je svojoj supruzi stalno govorio da ona ništa ne razumije

Jedan je suprug svojoj ženi za svaku sitnicu ponavljao: „Ti ništa ne razumiješ!” Istina, ona je imala samo osnovnu školu. U politiku se nije razumjela, nije čitala novine, brinula se samo za djecu i kuću, pranje i kuvanje, za kokoške i svoj posao u fabrici obuće.

Kada bi se u porodici pokrenula neka rasprava, on je obično odbijao svaki razgovor i na uobičajen način zaključivao: „Ti ništa ne razumiješ!”

Jedne večeri, dok su gledali važnu međunarodnu utakmicu, iznenada je nestalo struje. Muž je počeo ljutito gundati, ustao je i u mraku krenuo u podrum da provjeri osigurače.

„Zapali svijeću!” doviknula mu je žena. „Ti ništa ne razumiješ”, odvratio je muž uobičajenim tonom i dodao: „Kao da ne znam gdje je razvodna kutija!” No te je večeri bio rastresen, okliznuo se na stubištu i uz bo-

lan se krik skotrljao niza stepenice. Razbio je glavu, zadobio nekoliko drugih ozbiljnih povreda i završio u bolnici.

Bio je to prilično težak slučaj, no doktori su ga dobro liječili, pa se jadnik počeo brzo oporavljati.

Kada je nakon četiri dana konačno došao k sebi i otvorio oči, pored kreveta je ugledao svoju ženu u suzama. Sirotica se nije nikuda micala od njega: danju i noću bila je uz njega, pazila ga i molila se za njegovo ozdravljenje.

Nakon dvije sedmice provedene u bolnici, kada je počeo izgovarati prve riječi, promrmljao je tiho: „Ponašao sam se kao zvijer, nisam znao da me toliko voliš.” Oči su mu bile pune suza.

Ona se blago osmjehnula i poluglasno odgovorila: „Ti ništa ne razumiješ!”

Bruno Ferrero

ODVRAĆANJE PAŽNJE PO SVAKU CIJENU

Zadovoljstva koja nas navode na zlo od Adama i Eve pa sve do danas.

Na YouTube kanalu „Mind Field“, sproveden je eksperiment u kojem se osoba vodi u izolovanu sobu i prepušta se sama sebi. Nema nikakve distrakcije - ništa osim uređaja koji izaziva elektrošok kada se pritisne dugme. Osoba je već ranije osetila dejstvo i zaklela se da to više neće pokušati. Dobronamerna želja da izdrži izolaciju bez aktiviranja elektrošoka traje samo dve minute. Već posle jedne minute očigledno razmišlja o pritiskavanju dugmeta, a nakon dve minute konačno popušta i samoj sebi nanosi elektrošok. Zašto? Zato što joj je bilo dosadno. Kasnije to ponavlja još jednom.

Očigledno smo nesposobni da

ostanemo sami sa svojim mislima i treba nam stalna distrakcija. Tako malo volimo dosadu da bismo radije izabrali fizičku bol. Ako tvrdite da vam nikada nije dosadno, pitajte se: kako popunjavate svoje vreme kada nemate šta da radite?

Treba da razmišljamo o hedonizmu, o stilu života koji se fokusira na zabavu i uživanje, po principu: „Živiš samo jednom, zato iskoristi sve što možeš.“

Iz ove ideje izveli smo i kultivirani princip: „Užitak je jedino pravo dobro, a bol jedino pravo zlo.“ Da li i ti težiš životu bez bola, ispunjen samo prijetnostima? Ako posmatram sebe i svoje okruženje, jasno mi je da je tako. Iza svega toga krije se na-

še najveće zlo. Đavo je podmuklo naveo Evu na ovu želju, navevši je da traži zadovoljstvo koje joj navodno nedostaje. Kod Adama je možda imao lakši zadatak, znajući da Adam nije želio da vodi duge razgovore sa Evom o tome da li bi trebalo da uzmu plod sa drveta. Očigledno mu je bilo dosadno da preuzme odgovornost u tom trenutku.

Eva je vidjela neki nedostatak i rješenje je bilo da probaju plod sa drveta znanja dobra i zla. Zmija je to lako saznala i tako je navukla Evu na taj čin. Danas se ne radi o drveću, već o drugim, navodno bezopasnijim zadovoljstvima koja mogu imati slične posljedice kao zabranjeno drvo.

Iako znamo da se naš najviši cilj nalazi kod Boga, o čemu se propovijeda svake nedjelje sa propovjedaonice, mi ipak uvijek iznova tražimo kratkoročno ispunjenje zadovoljstvima ovdje na zemlji. Bog je Adamu i Evi, pored znanja, dao i predivan vrt u kome su mogli uživati. Danas živimo u vrijeme kada se može doživjeti mnogo zadovoljstava i opuštanja. Međutim, naša konačna ispunjenost je samo u Njemu. Uvijek postoje mnoge stvari koje nam daju obećanja

koja ne mogu da ispune. Laži i zadovoljstva su privlačna. Zadovoljstvo se baca kao mamac da se upecamo na one stvari koje su zaista loše. Zadovoljstvo privlači našu pohlepnu dušu na udicu propasti.

Hedonizam je od tada stil čovjekovog života koji traje kroz sve generacije i više ili manje se upražnjava. Sa tehnološkom revolucijom u dvadesetom vijeku, on se proširio još suptilnije i može se usporediti sa otrovnim gasom koji neizbježno udišete ako ne nosite masku.

Humanizam nam pruža intelektualnu osnovu za odbacivanje Boga. Ukratko, kaže da čovjek ne treba božanstvo ili religiju da bi donosio odluke o održavanju života koje su nezavisne od Boga. Pre nekoliko godina, u Engleskoj je bila kampanja u kojoj je na autobusima pisalo velikim slovima: „Velika je vjerovatnoća da nema Boga. Zato se nemojte brinuti i uživajte u životu.“

Ovaj moto oblikuje današnje i možda buduće generacije. Svjetske društvene mreže šire ovu kulturu u sve moguće društvene i kulturne sfere sveta: uživanje umjesto odricanja.

Pametni telefoni u tome igraju ključnu ulogu. Ne moramo ih odbaciti, ali moramo našu djecu urgentno naučiti kako da ih koriste na ispravan način. Već se primjećuje da je sadašnja generacija izložena dodatnim izazovima, posebno vještačkoj inteligenciji.

Moramo nešto shvatiti na jednostavniji način. Radi se o hemiji. Slično kao i kod mnogih ljudi koji se ne znajući upuštaju u ovisnost od droga, to se dešava i u odnosu sa našim pametnim telefonima, posebno kod naše djece.

Jedan članak objavljen na Harvardskom univerzitetu opisuje da je dopamin hemijska tvar koju proizvodi naše tijelo i koja ima ključnu ulogu u motivaciji. Oslobađa se kad jedemo ukusnu hranu, imamo seks, bavimo se sportom i posebno u uspješnim društvenim interakcijama. Naša podsvijest se nagrađuje tim stvarima i potiče nas da ih nastavimo izvoditi. Problem je što mozak ne može odlučiti je li ponašanje dobro ili loše. Daje nam samo dozu dopamina i iz perspektive mozga nema značajne razlike između poljupca, kokaina, lajka i praćenja na društvenim medijima.

Ako ste ikada osjetili da je gotovo nemoguće ostaviti svoj mobitel, to je razlog za to. Vaš vam mozak nehotice govori: „Nastavi tako.“ To je užitak i zadovoljstvo na kojima se temelji razvoj društvenih mreža i u marketing. Svi smo do neke mjere ovisni; tražimo pažnju, potvrdu i distrakciju.

Zbog toga moramo svojoj djeci pokazati kako svjesnije rukovati svojim pametnim telefonima bez da ih odbijamo. Već se suočavamo s novim izazovima, poput vještačke inteligencije, koje trenutna generacija mora savladati.

Sada se mora spomenuti razočaravajuća istina: efekti ponašanja osobe ovisne o dopaminu ne ograničavaju se samo na upotrebu pametnih telefona, već nisu zaobišli ni vrata crkve. Čak i u našim propovijedima naglašavamo zabavni faktor i obećavamo ljubav, mir i opuštanje. Želimo se dobro zabaviti na našim bogoslužjima i ne želimo ih završiti tužno.

Često mislimo da su sve ove stvari bezopasne. Ako na primjer vidimo petogodišnjaka koji već zna engleski jezik, iako mu je maternji bosanski, hrvatski ili srpski, osjećamo se kao

ponosni roditelji i ne vidimo u tome nikakvu opasnost. Eva se morala osjećati slično prije nego je zagrizla zabranjeno voće: „Šta mi se može dogoditi?“

Ono što tako suptilno i nazgled bezopasno počinje, vodi nas u stanje hipoksije. To je slično kao kada pilot polako gubi svijest. Osjeti slabost, refleksi slabe, dok na kraju ne izgubi svijest. Simptomi i tegobe razvijaju se postupno i bezbolno, tako da u kasnom stadijumu nema vremena za intervenciju osim ako dolazi izvana.

Užici imaju moć da promijene našu sliku Boga i Crkve. Kao i kod svake ovisnosti, uvijek nam je potrebno više kako bismo postigli istu intenzitet i učestalost. Čak i na YouTube-u, filmovi se prilagođavaju ovom trendu pokušavajući izazvati što više lučenja dopamina. Prve sekunde videa su ključne da se privuče pažnja gledaoca, a zatim slijede kratki intervali slika kako bi ostao zainteresovan. Za mnoge ljude zato dugačko bogoslužje, duga propovijed ili čitanje Biblije postaju muka. Na kraju, oni počinju mrziti Bibliju, zajednicu, a onda čak i samog Boga. Međutim, ovo nije ništa novo. Vidimo u Izaiji 5,11-13 da

piše: „*Teško onima koji rano rane da se opijaju pićem žestokim, nastavljaju do rasvitka zato što ih vino raspaljuje. Harfe i lire, bubnjevi i frule i vino na gozbama su njihovim; a za djelo Gospodnje ne mare, i rad ruku njegovih ne gledaju. Zato što znanja nema, narod moj će u ropstvo odveden biti; i slavni njegovi će od gladi umirati, i mnoštvo će njegovo od žeđi goriti.*“

Njihove velike zabave su ih oslijepile za Boga. Toliko se zabačavaju u zemaljskim užicima da više ne primjećuju Boga. Biblija nas upozorava na stvari koje nas udaljavaju od Boga, ali nam takođe pruža i dobre, praktične smjernice. Jedan od devet plodova Duha Svetoga je uzdržljivost. Post je duhovna disciplina koja ne cilja na vanjske promjene, nego na jačanje naših duhovnih osjetila i izgradnju dublje veze s Bogom. Vrijeme tišine ujutro i intenzivna fokusiranost na Boga u kombinaciji s odricanjem od vanjskih smetnji, pomaže nam izoštriti naše duhovno stanje svijesti.

Reinhold Harms, Sarajevo

Tekst je posebno inspirisan i djelomično preuzet iz knjige: „Iznenaden strahom“; autor: Natha, 2023.

DOKTORI KOJE CRKVA POSJEĆUJE

Crkva je danas prevarena te misli kako ljudi imaju odgovor na njezine potrebe. Tokom godina primjetio sam kako Crkva obilazi doktorske ordinacije u potrazi za lijekom. Dopusnite mi da vas upoznam s nekim od njih, iako sam siguran da ste i sami u određenom razdoblju svog života sjedili u njihovoj ordinaciji.

Počnimo sa *doktorom Samopomoć*. Njegova je dijagnoza da imate problem s viđenjem samoga sebe, niskim samopoštovanjem, možda čak patite od gubitničkog mentaliteta. On vam predlaže da se najavite za pregled kod njegovog prijatelja *doktora Proklamiranje*.

Taj stručnjak nastavlja tamo gdje je prethodni stao, propisujući kao lijek niz stihova koje treba uzimati svakodnevno, pa će to imati čudotvorni efekat na naš imuni sistem i obnoviti naše zdravlje. Morate priznati da je to veliki napredak koji se očituje u neprestanom izgovaranju „Mislim da mogu!“, „Mislim da mogu!“, „Mislim da mogu!“

Nakon sedmica i mjeseci ovog tretmana vi i dalje osjećate kao da nešto nedostaje. Tada čujete za *doktora Unutrašnje Iscjeljenje*. Rečeno vam je da taj doktor gleda dalje od trenutnih simptoma i sagledava šta je korijen problema. Zsigurno će pronaći neke davno zaboravljene „boli“

zbog kojih je drvo izraslo nakrivljeno. To nema nikakve veze s vama, već sa načinom na koji ste odgajani. Već se osjećate bolje, jer na kraju krajeva, niste vi krivi.

Doktor Unutrašnje iscjeljenje pun je saosjećanja i ljubavi, i kako biste bili sigurni da ste prekrili baš svako područje svoga života, on predlaže da biste trebali posjetiti njegovog kolegu *doktora Generacijski Grieh*. Njegova stručnost leži u tome da nadilazi „vaš“ problem i bavi se vašim „porodičnim stablom“.

Kad je već riječ o tome, nije se teško sjetiti nekoliko ozbiljnih problema a da se uopšte ne uplicemo u mutne vode prošlosti. Prvo, tu je tvoja majka i njezin duh kontrole, zatim tvoj otac koji je u prošlosti bio povezan s masonima. Da ne spominjemo tvog ujaka i njegov alkoholizam i bakinu ovisnost o kockanju.

Nakon nekoliko posjeta *doktoru Generacijski Grieh*, počinješ uviđati da tvoji grijesi nisu zapravo tvoji. Počinješ misliti: „Moj je otac jeo kiselo grožđe, a meni trnu zubi.“

Baš kao ova žena koja je болоvala od tečenja krvi (Marko 5),

Crkva je pokušavala riješiti svoj problem kod različitih doktora. Popis je dugačak. *Doktor Vjera* je imao svojih pet minuta slave, ali ga je ubrzo zamijenio *doktor Prosperitet*.

Najnoviji članovi medicinskog osoblja su *doktor Proročki* i njegov prijatelj *doktor Apostolski*. Navodno, *doktor Apostolski* ima lijek za gotovo sve vaše bolesti. Trenutno je vrlo popularan u medijima i održava mnoštvo konferencija za novinare.

Moramo imati na umu da je razlog zbog kojeg ovi doktori i dalje posluju to što ponekad „naprave čudo“. Nije sve što oni prepisu pogrešno. Problem je u tome što većina njih ima uzak pogled i misle da je njihov lijek podoban za sve „bolesti“.

Biblija nam govori da je pomenuta žena mnogo propatila. Obilazila je doktore, i umjesto da joj pomognu, postajalo joj je sve gore. Čuvši šta se govori o Isusu, došla je k Njemu i bila oslobođena i oduševljena. Napokon, nakon dvanaest godina patnje, tokom kojih je potrošila sve svoje imanje, čula je o Isusu. Crkvo, vrijeme je da mi ponovo čujemo o Isusu.

David Ravenhill
Iz knjige "Isusova pisma"

OBEĆANA ZEMLJA: KO JE VLASNIK?

U Postanku čitamo o Edenu, dijelu zemlje koji je Bog Stvoritelj izdvojio i uredio. Bog je izabrao prelijepi Edenski vrt za svoje prebivalište na licu Zemlje, i postavio je Adama i Evu u njega da njime upravljaju. To je trebalo da posluži kao šablon i primjer za njihovo potomstvo, da se nauče i kada izađu izvan Edenskog vrta da po tom principu kultivišu čitavu Zemlju. Međutim, zbog njihove pobune protiv Boga, i Adam i Eva su uklonjeni iz Edenskog vrta. Njima i njihovim potomcima nikada nije dozvoljeno da se vrate u Rajski vrt.

Godine 1656. poslije stvaranja, potop je uništio lice Zemlje, uključujući i Edenski vrt. Kada su se vode Potopa povukle, Zemlja je imala novi početak, a sa njom i čovječanstvo - kroz očuvanje Nojeve porodice. U Postanku 10, preko potomaka tri Nojeva sina (Jafeta, Sema i Hama), svijet je ponovo počelo da naseljava 70 različitih nacija.

Otprilike 400 godina nakon potopa (i nakon što je Hanan izgubio nasljedstvo među narodima), Bog je pozvao Avrama iz Ura Haldejskog [Mesopotamije] i dao mu u nasljeđe zemlju Hanan. Bog je ponovo potvrdio

prava nasljedstva Avramovom sinu Isaku, njegovom unuku Jakovu (Izrael) i dalje Jakovljevoj djeci. Bilo je potrebno skoro 500 godina nakon što je Jakov ušao u Egipat sve dok Isus Navin (posle Mojsijeve smrti) nije uveo djecu Izraela u Obećanu zemlju.

Hananci i razni drugi narodi nastavili su da zauzimaju i polažu prava na tu zemlju. Poslije mnogo ratova i krvoprolića, Izraelci su pobijedili svoje neprijatelje i uspostavili svoje Bogom dato nasljedstvo u zemlji. Izraelci su se razvili od teokratije do kraljevske vlasti, ali su na kraju zbog svoje pobune protiv Boga paganska kraljevstva korišćena kao Božji instrumenti za disciplinovanje Izraela. Iako Bog nikada nije uklonio pravo Izraela na nasljeđe hananske zemlje, Izrael je morao da se bori za opstanak 2600 godina pod jarmom ugnjetavanja raznih kraljevstava i imperija.

- *Asirsko carstvo*
(722-586. p.n.e.)
- *Vavilonsko carstvo*
(586-539. p.n.e.)
- *Persijsko carstvo*
(539-330. p.n.e.)
- *Grčko carstvo*
(330-167. p.n.e.)

- *Hasmonejsko kraljevstvo*
(167-63. p.n.e.)
- *Rimsko carstvo*
(63. p.n.e. - 634. n.e.)
- *Islamski kalifat (Rašiduni, Omajadi, Abasidi, Fatimidi)*
(634- 970. n.e.)
- *Jerusalimsko kraljevstvo/krstaši*
(1099-1291. n.e.)
- *Mamelučki (Egipat) sultanat*
(1291-1516. n.e.)
- *Otomansko carstvo*
(1516-1917. n.e.)
- *Ujedinjeno Kraljevstvo*
(palestinski mandat)
(1917-1947. n.e.)

Ujedinjene nacije su 1948. godine podijelile region poznat kao „Palestina“ između Izraela kao nezavisne države, Egipta (pojas Gaze) i Jordana (Zapadna obala). Tokom posljednjih 75 godina, bilo je ratova i sukoba koji nisu prvenstveno bili na vjerskoj osnovi, već je to bila borba za kontrolu nad teritorijom. Ti sukobi između Izraelaca i njihovih ne-izraelskih susjeda, su se odvijali u okviru Izraela i izvan njegove teritorije.

Uprkos svemu, to je rezultiralo ekspanzijom moderne države Izrael koja je dobijala sve više i više teritorije izvan granica iz 1948. godine, do tačke u kojoj je obnova biblijskih granica Izraela na dohvat ruke.

Među Izraelcima, hrišćanima i muslimanima postoje dva glavna gledišta o modernoj državi Izrael:

1) Savremena država Izrael je čudesan znak Božjeg provide-nja, konačno ispunjenje Njegovog obećanja Avramu, Isaku i Jakovu.

2) Savremena država Izrael je rezultat ljudskih napora, dalja buntovnička manifestacija čovjekove nezavisnosti u odnosu na Božju volju.

Ovo su dva suprotna stava. Da li postoji i neki „srednji stav“?

Dok je Isus boravio kod Jerihona, podigao je pogled i ugledao čoveka kako stoji pred njim sa isukanim mačem u svojoj ruci. Isus mu priđe i upita ga: „Jesi li za nas ili za naše neprijatelje?“ Ovaj mu odgovori: „Ne, ja sam kapetan vojske Gospodnje i sada sam došao.“ Isus pade ničice pred njim, pokloni mu se i reče: „Šta moj gospodar zapoveda svome sluzi?“ Kapetan vojske Gospodnje reče Isusu: „Skinu o-buću sa svojih nogu, jer je mesto na kome stojiš sveto.“ Isus učini tako. (Knjiga Isusa Navina 5:13-15)

Anđeo Gospodnji, komandant vojske Gospodnje, na pitanje na

čijoj je strani, odgovorio je odrično. Bio je tamo da se bori da ispuni Božju, a ne čovjekovu volju.

Živimo u vremenu u kojem su ekstremi norma u svjetskom političkom sistemu. Morate biti „za“ ili „protiv“ jedne ili druge grupe ljudi. Suočeni s terorizmom, nepravdom i krvoprolićem, gdje mi stojimo kao Isusovi sljedbenici? Kako da funkcionišemo? Gdje su mirotvorci? Gdje su zastupnici? Gdje su oni koji rade na pomirenju?

Isus je Gospod i Spasitelj svih naroda - i izraelskog i arapskog. Postojao je jednom religiozni jevrejski fanatik koji je teroriso o hrišćane. Zvao se Savle, koji je nakon susreta sa Isusom postao apostol Pavle. Ne dozvolimo da događaji i mišljenja koja potiču iz sfere tjelesnog, utiču na našu duhovnu stagnaciju. Budimo duhovno sveštenstvo koje se uvijek zalaže pred prijestolom Božjim za sve narode.

„I Radosna vest o Carstvu će se propovedati po celom svetu za svedočanstvo svim narodima. Tada će doći kraj.“ (Evandjelje po Mateju 24:14)

Robert Haris Jurjević, Sarajevo

BOGATAŠ I LAZAR

Živeo jedan čovek, bogataš, oblačio se u skerlet i svilu, u najskupocenije tkanine. Svako-ga dana je priređivao susrete za sebe i svoje prijatelje, i opijao se svojim bogatstvom i vlašću.

Pokraj njegove kuće je ležao ubogi Lazar, jedan vrlo bolestan i nesrećan čovek kojeg su svi napustili. Želeo je da pojede makar mrvice s trpeze ovog bogataša. Međutim, niko nije dolazio kod njega, nije mu pružao ljubav, već su samo psi lizali njegove rane i tako su mu olakšavali patnju i izbavljali ga od samoće.

Posle smrti je ovaj siromah odnet u Avramovo naručje.

Grešnik – bogati čovek – mučeći se u paklu i videći kako siromašni Lazar uživa u blaženstvu, obratio se Avramu: „Oče Avrame, pošalji Lazara da makar prstom nakvasi moj jezik da mi bude lakše.“

Međutim, Avram je rekao: „Između nas i vas se nalazi tolika provalija da to nije moguće.“

Bogataš je počeo da ga moli da pošalje Lazara kod njegove braće. Nije samo ovaj čovek bio bogat; imao je još petoricu bra-

će, kako je sam rekao. Vjerovatno su i oni živeli sjajno, bogato su se oblačili i veselo su provodili život uživajući u bogatstvu i vlasti. On je sada molio da Lazar ode kod njih i da ih upozori na to šta ih čeka ako nastave tako da žive.

Dobio je sledeći odgovor: „Ako ne poslušaju Mojsija i proroke – kroz Reč Gospodnju, ako ne poslušaju mudre ljude Božje, onda neće poslušati ni mrtvog čoveka ako vaskrsne.“

Ovako glasi strašna jevanđeoska priča koja se tiče svakog od nas danas. Priča o tome kako bogatstvo može da liši čoveka spasenja i večnog života.

„Već si dobio dobro u svom životu,“ – glasio je odgovor koji dobija ovaj bogataš. „Lazar koji je dobio zlo sad se raduje, a ti patiš, goriš u paklu, i mučiš se.“

Čovek se muči zato što ga je bogatstvo kao zmija vezalo, kao žrtvu, i lišilo ga je mogućnosti da vidi patnju svoga bližnjeg.

Za života je između tog bogataša i Lazara bila mala razdaljina. Lazar je ležao na dvadesetak metara od odaja u kojima je ovaj bogataš priređivao sjajne pirove i okupljanja. Verovatno je postojala duboka provalija

između njih, koja se i na drugom svetu, u večnom životu, pretvorila u pakleni ambis preko kojeg pravednici i grešnici ne mogu da komuniciraju.

Živimo u vreme kada ljudi imaju mnogo toga suvišnog, mnogo mogućnosti, iako se stalno žale i gundaju. Ljudi ogromnu količinu vremena posvećuju samo sebi i svom telesnom uživanju.

Pre samo dvadesetak godina, nije se moglo ni zamisliti da će čovek imati toliko mogućnosti da ugađa sebi. Da će biti toliko ugodnosti za telo, mogućnosti za putovanja, za to da se čovek svakoga dana prejeda, da se opija svojim novcem.

Pritom vidimo toliko bola i patnje pored nas na svakom koraku. Mnogim ljudima nedostaju elementarna, osnovna sredstva da prežive, da podignu i odgoje svoju decu.

Između bogatih i siromašnih zaista raste jedna velika provalija, ogromni ambis i strašna netrpeljivost. Sve vreme govorimo o društvenim nesrećama i o problemima, a problem je zapravo jedan: bogati ne mogu da se oslobode demona srebroljublja koji ih je zaslepio u ovoj

ili onoj meri i koji je postao tako moćan kao što verovatno nikad ranije nije bio.

Bogataš iz ove priče se oblačio u skerlet i svilu, u najskuplje tkanine, i ponašao se kao car. Skerlet je carska vrsta odeće, a svila je vrlo skupocena tkanina, i u nju su se oblačili samo najbogatiji ljudi u ono vreme.

Bogataš iz priče je bio Jevrej. Tako kažu mnogi tumači, a i sadržaj njegovog razgovora s Avramom svedoči o tome: „Oče Avrame...“ On naziva Avrama svojim ocem. Ovaj čovek je bio deo Božjeg naroda, znao je i Mojsijevo učenje i proroke, imao je sve što je potrebno za spasenje, ali ga je bogatstvo toliko osvojilo da je njegov razum lišilo sposobnosti da sve to shvati. To je najstrašnije.

Najstrašnija stvar koju srebroljublje može da učini s čovekom jeste da ga liši razuma. On postaje i smešan i strašan u očima ljudi iz svoje okoline, i užasan u očima Božjim. No on to ne vidi i ne razume, već se samo hvali svojim bogatstvom, a svi unaokolo ga mrze. Čak i oni koji se nalaze pored njega, jer oni su tu samo zbog nekih srebroljubivih motiva.

Ovaj bogataš je sve vreme svog života olako shvatao Reč Božju, osmehivao se i govorio: „Da, da, jasno“, ali je postupao i živeo kako je on hteo. Eto šta bogatstvo i ljubav prema novcu čine sa čovekom. Mamon polako, kao otrov, prodire u srce čoveka; pronade ulaz i osvoji mu dušu.

Trebalo bi da vrlo pažljivo čuvamo svoja srca od svega spomenutog, da budno pazimo na svoje misli i da razmislimo radi čega i zbog čega živimo.

Imamo Sveto Pismo koje je izvor Božje spasonosne blagodati, znanja i mudrosti, mač duhovni s kojim možemo da obnovimo umove svoje i zaštitimo sebe od svake sotonske zamisli čiji je cilj uništenje naše duše.

Priča o bogatašu i Lazaru nije samo poučna jevanđeoska priča namenjena za narod Božji koji je živeo u Hristovo vreme, već je i za nas danas, dve hiljade godina kasnije, iako nam se mnogo puta čini da sve znamo i da ispravno i savesno živimo svoje živote. Da li je uistinu to baš tako, moraćemo sami da zavirimo u svoja srca i istražimo ih? Ne-ka nam Gospod bude milostiv!

Ivan Zlatanović, Leskovac

NAUČITI MOLITI

Gospode! Nauči nas moliti se.

(Luka 11,1)

Jednom prilikom mi je neko rekao: „Žao mi je, što u mladosti nisam naučio engleski! To mi je veliki nedostatak na mojim putovanjima po inostranstvu, ali se u svetu nekako probijam i bez tog znanja.“

Molba učenika ne može tako da se shvati: „Bilo bi lepo da umem da se molim, ali ide to nekako i bez molitve!“ Molba učenika je vapaj u teskobi: „Gospode! Bez molitve to ne ide. Ne umemo pravilno da se molimo! Možeš li da nam pomogneš?“

Čovek bez molitve je kao avion kome je u magli otkazao radar, i na taj način je izložen na milost i nemilost svim nevoljama i iskušenjima. Ne može da stupi u kontakt sa onim koji je u stanju da mu pomogne. To je loše.

Ovim rečima je malo rečeno. Čovek bez molitve je za Boga mrtav. Verujem da je svako od

nas stajao pored mrtve osobe, koja mu je bila veoma draga. Nekada se u takvim časovima pojavljuje želja za još jednim razgovorom, ali usta ostaju nema. Više nema šta da se kaže. Ne umemo da se molimo. Ovo stanje Biblija naziva „mrtvim stanjem“. Čovek, koji se ne moli je samo prividno živ.

Može da se dogodi, da ćemo na dan poslednjeg suda stati pred Boga i on će nam reći: „Ne poznajem te. Nikada iz tvojih usta nisam čuo ni jednu molbu, ni jednu zahvalnost. Nikada se ovde, pred mojim tronom nisi pojavio sa svojom molitvom. Idi na mesto, gde ćeš u večnosti biti bez mene, na mesto koje si sam sebi izabrao. Idi u pakao.“

Kome je Gospod otvorio duhovne oči, taj shvata, koliko je važna bila molba Isusovih učenika.

*Gospode, nauči nas
da se molimo. Amin.*

Vilhelm Buš

ISUS ZOVE

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”
(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”
(Rimljanima 10,13)

**Ako još ne poznaješ Isusa Hrista
kao svog Spasitelja i Gospoda,
onda Ga pozovi da to postane.**

**Ako si Ga već pozvao u svoj život
da bude tvoj Gospod i Spasitelj,
onda pomози drugima da učine to isto.**

VAM PREDSTAVLJAJU

 Mač Duha
Biblija s beleškamaPrevod biblije:
Millin-ČarnićSadržaj:
**Hiljade beleški,
77 članaka,
konkordancu,
tematski indeks,
mape i tabele...**Format i povež/boja:
**240x170
Kožni/meki (crna i bordo)**Cena:
**3500 din
30 evra
60 KM**

KONTAKT

Hristova jevanđeoska crkva (Miroslav Čobrda)

✉ hjc.serbia@gmail.com (Hristova jevanđeoska crkva)✉ mki.cobrda79@gmail.com (Miroslav Čobrda)

☎ 064 405 47 44

f Hristova Jevanđeoska Crkva

🌐 www.hjc.rs

SYLOAM

NOVA INTERNET STRANICA

Sve na jednom mestu, na klik od vas

- Video naučavanja, koncerti, propovedi i seminari
- Audio knjige
- Besplatni materijali (sa mogućnošću da skinete na svoj računar)
- E-knjige sa mogućnošću čitanja online
- Komplet knjige iz izdavaštva sa mogućnošću naručivanja

Materijali koji se osvežavaju i dopunjuju svake nedelje

www.syloam.org

*Blagoslovenu Novu godinu i Božićne praznike
želi Vam misija Syloam*

Jer Vam se danas rodi spas...

Luka 2,11

*Da te blagoslovi Gospod i da te čuva!
Da te obasja Gospod licem svojim i bude ti milostiv!
Da Gospod obrati lice svoje k tebi i dade ti mir!*